

கறல
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

217

சனம்பசி 20.10..2023

ஆவணச்சிறப்பிதழ்

ஜீபாதி

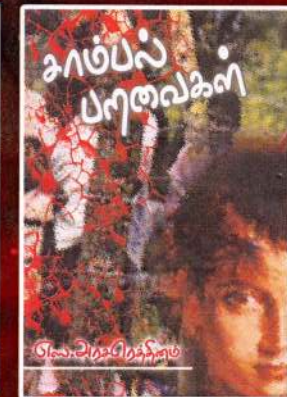
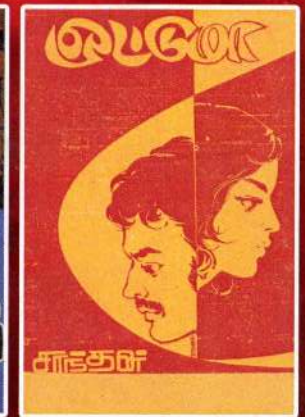
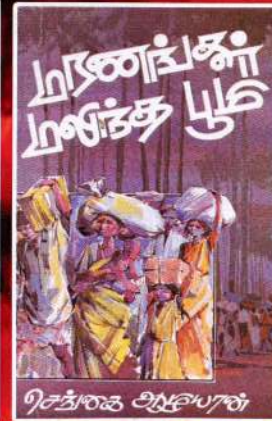
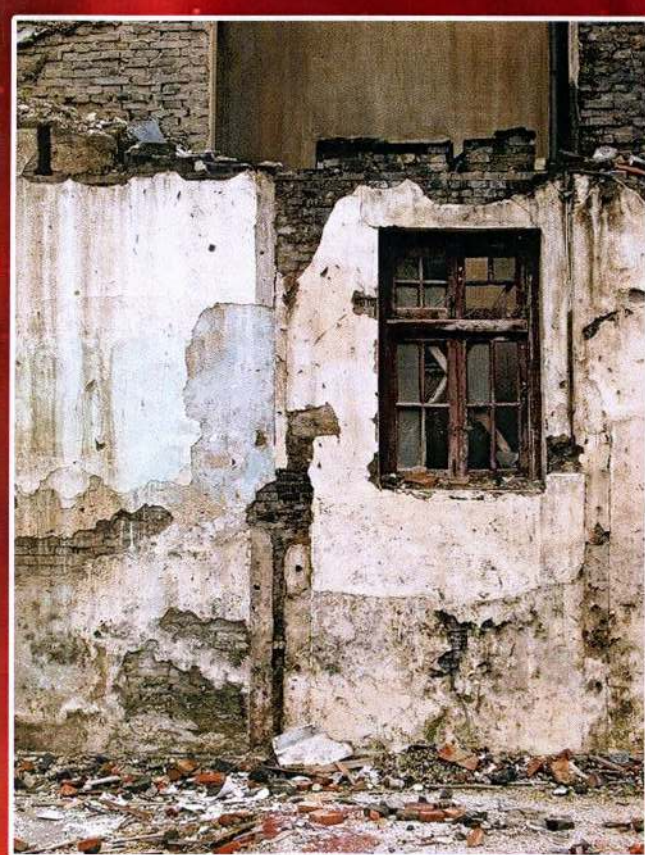
பிரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

100/-

நழுத்து

அரசியல் நாவல்கள்

சிறப்பிதழ் - 3

ஜீவநத்

-கலை இலக்கிய மாநக சஞ்சிகை-

ஆவணச் சிறப்பிதழ்

2023 ஜூன் இதழ் - 217

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை யொன்றே
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன்-

மிரதம் ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துஷ்யந்தன்

ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதியாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

ஆட்பாடுகளுக்கே :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலாபிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு, அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி :

0775991949, 0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய
ஆசிரியர்களை பொறுப்புடையவர்கள்.

பொருளடக்கம்

செ.கணேசலிங்கனின் அயலவர்கள்

மீதான பார்வை

- காரைக்கவி கந்தையா பத்மானந்தன்-

சாந்தனின் 'ஒட்டுமா' சிங்கள - தமிழ் உறவுகளை

நாசுக்காக ஆராயும் ஒரு சொற் சித்திரமா?

- ஈழக்கவி-

அருவிக்கோட்டு வடிவத்தில்

அவலங்களின் குவிவு குருதிமலை

- இ.சு.முரளிதரன் -

செங்கை ஆழியானின்

மரணங்கள் மலிந்த பூ மி நாவலை முன் வைத்து

- நீலாவணை இந்திரா-

எஸ்.ஏ.உதயனின் UP83 (உத்தரப்பிரதேசம்)

என்ற நாவல் ஈழ விடுதலைப் போரில் இந்தியாவின்

பாசாங்கான பங்களிப்பிற்கு ஒரு பெரும் ஆதாரம்

- கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன் -

கவித்துவ மொழியில் விருத்தையும் காதலையும்

பேசும் தீபச்செல்வனின் பயங்கரவாதி

- முரளிதரன் (திருகோணமலை) -

உணர்வெழுச்சிக் காலமொன்றை

நினைவில் மீட்டுதல்

- தாட்சாயணி -

'தியா'வின் எறிகணை நாவல் வாசிப்பனுபவம்

- இ.சு.முரளிதரன்

உயிர்தெழுதல்: அரசரெத்தினத்தின் சாம்பல்பறவைகள்

- கலாநிதி தி. செல்வமனோகரன்-

ஈழத்து அரசியல் நாவல்கள் - 3 விமர்சனச் சிறப்பிதழ்
9 நாவல்கள் பற்றிய விமர்சனங்களைத் தாங்கி வெளி
யாகின்றது. ஏற்கெனவே ஈழத்து அரசியல் நாவல்கள் - 1,
ஈழத்து அரசியல் நாவல்கள் - 2 என இரு ஆவணச்
சிறப்பிதழ்களை வெளியிட்டிருந்தோம். வாசகர்களிடையே
மேற்கூறப்பட்ட இரு இதழ்களும் பெரும் வரவேற்பைப்
பெற்றுக் கொண்டன. முதலிரு சிறப்பிதழ்களிலும் 19
நாவல்கள் பற்றிய விமர்சனங்கள் வெளியாகின. ஈழத்து
அரசியல், நாவல்களில் வெளிப்படுமாற்றை எமது
விமர்சகர்களது கண்ணோட்டங்கள் வாயிலாக அறிவதன்
மூலம் எமது அரசியல் நிலைமை பற்றி அறிய முடி
கின்றது. இந்த இதழுடன் பெரும்பாலான முக்கியமான
அரசியல் நாவல்களை கவனத்திற்கு கொண்டு
வந்துள்ளோம். போராட்ட காலத்தின் வாழ்வினை
இந்நாவல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. எங்கு
கவறுகள் நடந்திருக்கின்றன. எது சரி என தூக்கி
பார்க்கவும் இவை உதவுகின்றன. எமது இனத்தின்
மீதான அடக்கு முறைகளும், எம் மக்கள் அனுபவித்த
துன்பங்களும் இந்நாவல்கள் வாயிலாக வெளிக்
கொணரப்பட்டுள்ளதோடு, சுய விழிப்புணர்வையும்
இந்நாவல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. ஈழத்து
இலக்கியப்பரப்பில் குறித்த நாவல்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கம்
அதிகம் எனலாம். எமது வரலாற்றை எதிர் காலச்
சந்ததிகளுக்கு கடத்தக் கூடியனவாக மேற் கூறப்பட்ட 28
நாவல்களும் விளங்குகின்றன. மேலும் உண்மைத்
தன்மையுடன் கூடிய எமது அரசியல் நாவல்கள் வெளி வர
வேண்டும்.

- க.பரணீதரன்

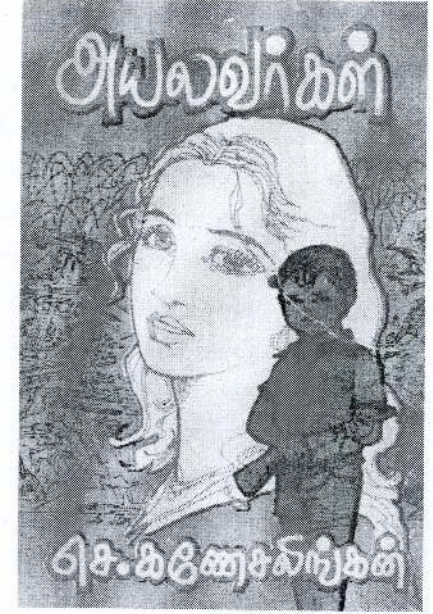
செ.கணேசலிங்கனின் அயலவர்கள் ஓதான பார்வை...

■ காரைக்கலி கந்தையா பத்மநாந்தன்

உலகத்து உயிரினங்களில் மனித இனமே உயர்ந்தது. உயிரின ரீதியாக (Biological) மனித இனத்தவரிடையே வேறுபாடு கிடையாது. இனம், நிறம், மொழி, தொழில், மதம், உணவு கலாசாரம் ஆகியவற்றால் ஏற்படும் வேறுபாடுகள் அனைத்தும் சமூக வாழ்வில் ஏற்பட்ட வேறுபாடுகளே. சமூக வேறுபாடுகளை முதன்மைப்படுத்தி ஏற்றத் தாழ்வு பேசுவது, செயலாற்றுவது சர்வதேச சமூக விரோதச் செயல்களாகும். இத்தகைய சமுதாய வேறுபாடுகளைப் பகைமை முரண்பாடுகளாக்கி ஒரு பகுதி மக்களை மற்றொரு பகுதியினர் துன்புறுத்துவது, வதைப்பது, கொலை செய்வது, உடைமைகளை அழிப்பது ஆகியன மனித உரிமைகளை மீறும் நடவடிக்கைகளாகும். ஐ. நா. சபையும் இவ்வாறே விதி களை ஆக்கியுள்ளது. ஆயினும், பரந்த பார்வையுள்ள அறிஞர்கள் எதிர் பார்ப்பதுபோல உலகம் அத்தனை சிறப்பாக முன்னேறி விடவில்லை. மனித இனத்தவரிடையே பல்வேறு பிரிவுகள்: பிளவுகள்: பகைமைகள்; யுத்தங்கள் மறைமுகமாகவும் நேரடியாகவும் உலகெங்கும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. என்ற அறிமுகத்தோடு

கணேசலிங்கன் தனது அயலவர்கள் நாவலைத் தொடங்கும்போது அவரின் நோக்கம் தெளிவாகின்றது

எண்பத்துமூன்று இனக்கலவரத்தில் கணவன் சிங்களக் காதையர்களால் கொல்லப்பட தனது இரு குழந்தைகளுடன் தனது ஊருக்கு வந்து சேரும் சாந்தி என்ற இளம் விதவையையும், சிறு வயதில் சாந்தி வீட்டிற்கு அருகில் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து பின்னர் பெரியாயவனாகியதும் இராணுவத்தில் கப்டன் தரத்தில் பணியாற்றும் சமணபால என்ற இடதுசாரியச் சிந்தனையுள்ள இளைஞனையும் மையமாக வைத்து கணேசலிங்கன் அயலவர்களை அழைத்துள்ளார். அயலவர்கள் ஊடாக அவர் தமிழர்களின் அரசியல் ஆயுத போராட்டம் அதற்கான வரலாற்றியல் காரண காரியங்களை தான் நம்பிக்கை வைத்துள்ள இடது சாரியப் பார்வையினூடாக அலசுகின்றார். அவ்வாறு அலசும் போது ஆயுதப்போராட்ட வரலாறு தொடர்பான சம்பவங்கள், தமிழர் மீதான அரசியல் இராணுவ அடக்குமுறைகள், சிங்கள அரசியல்வாதிகளின் தகிடுதத்தங்கள் மற்றும் மனு விரோதச் செயற்பாடுகள்,

அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட தமிழர்களின் துன்பியல் வாழ்வு எல்லாவற்றையும் பதிவு செய்கின்றார்.

அத்தோடு யுத்த காலத்தில் தமிழர் பிரதேசங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட திடீர் சுற்றி வளைப்புகள், கைதுகள், காணாமல் போதல், சித்திரவதை, பாலியல் துன்புறுத்தல்கள், பொருளாதாரத்தடை, கடற்றொழில் தடை, ஊரடங்கு வாழ்வு என்பவற்றைப் பதிவு செய்கிறார். எண்பதுகளின் நடுப்பகுதியிலும் அதன் பின்னருமான காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ் இளையர்களின் போராட்ட மனநிலையை அந்த மனநிலை உருவாக ஏதுவாக அமைந்த ஏதுக்கள் எல்லாவற்றையும் அலசுகின்ற கணேசலிங்கன் காலத்திற்குக் காலம் சிங்களப் பெரும்பான்மையினால் தமிழர்களுக்கு எதிராகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இனவன்முறைகள் இராணுவ அடக்குமுறைகள் எவ்வாறு முக்கிய ஏதுக்

களாக அமைந்தது என்பதையும் பட்டியல் இடுகின்றார்.

தமிழர் மீதான சிங்களவர்களின் துவேச மனநிலை என்பது முக்கியமாக அரசியல்வாதிகளினால் தங்களது அரசியல் இருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காக உருவாக்கப்பட்டது மற்றும் படி சாதாரண சிங்கள மக்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் அல்ல என்பதனை கணேசலிங்கன் அழுத்தமாகச் சொல்கிறார்.

“சிங்களவர்கள் எல்லோரும் மிருக சாதியல்ல. அரசியலார் தொடர்ந்து தாம் ஆளுவதற்காக இனவெறியைத் தூண்டிக் காதையர்களை ஏவி கொலை, கொள்ளை, தீவைக்கச் செய்தார்கள்”

“தேர்தலின்போது பொய் சொல்லி, ஏமாற்றி பணம் கொடுத்தும் ஏழை மக்களின் வோட்டை வாங்கி விடுகிறார்கள். பிறகு சாதி, மதம், பத்திரிகைகள், ரேடியோ, டி. வி. யை வைத்துப் பொய் சொல்லி ஏமாற்றித் தொடர்ந்து ஆண்டு விடுகிறார்கள். இதற்கு அழகான பெயரும் வைத்திருக்கிறார்கள்... ஜனநாயகம் ... நடைமுறையில் நடப்பது பாசிச சர்வாதிகாரம். ஆனால் ஜனநாயக ஆட்சி நடத்துவதாகப் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். நாம் மக்களால் தேர்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். மறுதேர்தல் வரை எதுவும் செய்ய சட்டப்படி உரிமை பெற்றவர்கள் என்று அடிக்கடி கூறிக் கொள்கின்றனர்.” என்று சுமணபால கூறுவதாகத் தனது கருத்துக்களை முன்வைக்கிறார் கணேசலிங்கன்.

“இந்த நாட்டில் இருப்பது ஜெர்மனியில் ஏற்பட்டது போன்ற இனவாதப் பாசிச சர்வாதிகாரம். அதற்கு மேலால் புத்தமதத்தையும் தூக்கிப் பிடிக்கிறார்கள். ஆமி எல்லாம் அரசாங்கத்தின் பிரதானமான அங்கம். அரசியலாரின் அயோக்கியத்தனங்களை இறுதியாகக் காப்பாற்றும் வன்முறையான அமைப்பு ஆமிதான்” என்கிறான் சுமணபால.

உண்மையில் ஒரு சிங்கள இளைஞனிடமிருந்து அதுகும் இராணுவத்தில் இருக்கும் இளைஞனிடமிருந்து இத்தகைய வார்த்தைகள் வருவதைக் கண்டு வாசகர் ஆச்சரியப்படுவதைப் போலவே சுந்தரியும் ஆச்சரியமடைந்தாள். தனது ஆச்சரியத்தினை “உங்களைப் போன்றவர்கள் எப்படி ஆமியில் இருக்க முடிகிறது” என்று வினாவாக்குகின்றாள்.

“அது ஒரு இன்ஸ்டிரியூசன். தனி அமைப்பு, வேறு வேலை எதுவும் கிட்டாத போது உயிர் பிழைப்பதற்காக இந்த அமைப்பில் அகப்பட்டுக் கொண்டேன். ஒப்பந்தம் முடியும் வரை வெளியேற முடியாது. நான் சேரும்போது கூட பின்னர் இப்படியான இழிவான தொழிலில் ஈடுபட நேரும் எனவும் எதிர்பார்க்கவில்லை. நான் சேரத்தவறி

யிருந்தாலும் அந்த இடத்திற்கு மற்றொரு பட்டதாரி சேர்ந்திருப்பான். ஆமியில் சேரவா ஆள் கிடையாது? படித்துவிட்டே வேலையில்லாது அலைபவ்வை பல லட்சக் கணக்கில் நாட்டில் உள்ளனர். பாசிச சர்வாதிகாரம் வரும்வேளை முப்படைகளும். தான் வேலை கொடுக்கும் அரசாங்க அமைப்புகளாகவும் இருக்கும்” என்று சுமணபாலா கூறுவதாக கணேசலிங்கன் தமது கருத்துக்களை முன்வைக்கிறார்.

“வல்வெட்டித்துறையில் ஆமி செய்த கொடுமைகளைப் பற்றியெல்லாம் என்ன சமாதானம் சொல்லுவீர்கள்?” என்று சாந்தியின் தங்கை சுந்தரி சுமணபாலவிடம் கேட்கும்போது அவன் “அவையெல்லாம் கொடுமைதான் சுந்தரி, நான் மறுக்க வில்லை. என்னை வைத்துக் கொண்டு நீ ஆமியை அளக்காதே, உலகத்திலேயே கட்டுப்பாடில்லாத ஆமி எங்கள் ஆமி என்று முதலாளித்துவ நாடுகளே கூறுவது பொய்யில்லை. அரசாங்கமே ஆமிக்குத் தற்போது அஞ்சுகிறது. இன வெறியர்கள் ஆமியில் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள் மேலும் அதர் ராங்ஸ் என்று கூறுகிற ஆமியிலுள்ள கடைநிலை இராணுவத்தினர் தமிழர்களைச்சுட்டு எரிப்பதுதான் தமது வேலை என்று எண்ணுகிறார்கள். எங்களைப் போன்ற உயர் பதவியிலிருப்பவர்களாலும் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. மற்றது, பாம்பு பயத்தில் தான் கடிக்கிறது என்று சொல்வார்கள், புலிகளைக் கண்டு எல்லோரும் பயந்து நடுங்கிக் கண்டபடி சுடுகிறார்கள். நாலு ஆமிக்காரர் இறந்ததைக் கண்டதும் வஞ்சம் தீர்ப்பதாக நாற்பது பேரைக் - கொன்று - வீடுகளுக்குத் தீ வைக்கிறார்கள். அரசாங்கம் அவர்களது சேவையைச் சார்ந்து நிற்கும் வரை இது நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கும்.” என்கிறான் அதற்கு அவன் “நீங்கள் மட்டும் ஏன் இந்த அக்கிரமங்களோடு ஓட்டி கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்கிறான்.

“முன்னரே சொன்னேனே. கூலிக்காக பதவியில் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. எங்களைப் போல ஒரு சிலர் தான் இவற்றைக் கட்டுப்படுத்த முயல்கிறோம். எங்களைக் கருங்காலிகள் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். எனக்கும் உயிர்மேல் பற்று இருக்கிறது. வீணாக என் உயிர்போவதை “நானும் விரும்பவில்லை. நானும் பலியாகலாம்.” என்று அவன் பதிலிறுப்பதாகக் கணேசலிங்கன் கூறுவதன் மூலம் அப்போது இருந்த படையினர் பலரின் மனநிலையைப் பிரதிபலிக்கின்றார். இதேபோன்று சாந்திக்கும் அவளது தங்கை சுந்தரிக்கும் ஏற்பட்ட ஒரு வாக்குவாதத்தில் கணேசலிங்கன் சாதாரண சிங்கள மக்கள் தவறாக வழிப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்று தனது கருத்தினை முன்வைக்கிறார் அது ஒரு வகையில் ஏற்கத்தக்கதே.

“சிங்கள மக்கள் பெரும்பாலானவர்கள் நல்லவர்களே. அரசியல் வாதிகள் தான்

அவர்களைக் கிளப்பிவிட்டுத் தமக்கு. வேண்டிய போது கொலை, கொள்ளையடிக்கவும் அனுமதிக்கிறார்கள். வத்தளையில் நான் கூட என் பிள்ளைகளோடு மூன்று நாள் சிங்கள வீட்டிலேயே தங்கினது உனக்குத் தெரியாதா? எங்கோ ஒரு வெறி நாய் என் புருஷனைக் கொன்றதற்காக அந்த இனத்தையே நாங்க எப்படி வெறுத்து ஒதுக்கமுடியும்? இவ்வெறி இன்றைய சர்வாதிகார ஆட்சி நிலவும் வரை தான் நீடிக்கும். நாடு பிரிந்தாலும் சரி பிரியா விட்டாலும் சரி, என்றென்றும் நாங்கள் அவர்களின் அயலவர்களாகவே வாழ நேரிடும்” என்று சாந்தி கூறுகிறார்.

அதற்கு “நான் இல்லை என்றா சொல்கிறேன். ஆனா அவர்களும் எங்களை ஆட்சி செய்பவர்களாகக் கருதாது அயலவர்களாக எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி எல்லாச் சிங்களவரும் இருந்தால் ஒரு பிரச்சினையும் வராது” என்று சுந்தரி கூறுவது போல யதார்த்தமான ஒரு கருத்தினை கணேசலிங்கன் முன்வைக்கிறார்.

போராட்ட வடிவமும் தவறான கோட்பாடுகளும் எவ்வாறு ஒரு போராட்டத்தை தோற்கடிக்கும் என்பதை சுமணபாலாவின் நண்பன் கூறுவதாக கணேசலிங்கன் அன்று எப்பவோ கூறிய கருத்து தமிழர்களின் ஆயுதப்போராட்ட முடிவோடு ஒத்துப்போவதைக் காணலாம். “1971 ஏப்ரலில் இந்நிலையே சிங்கள இளைஞர்களை ஆயுதமெடுத்துப் போராடத் தூண்டியது; அதில் தவறில்லை. போராட்ட வடிவமும் தவறான சில கோட்பாடுகளுமே போராட்டத்தை நசுக்கியது என்பதை எண்ணிக் கொண்டான்” என்று சுமணபால எண்ணுவதாக கணேசலிங்கன் பதிவு செய்கிறார்.

அறிவாளிகள் அரசியலில் இருந்து ஒதுங்கி இருப்பது தவறு என்ற தனது கருத்தினை கணேசலிங்கன் சுமணபாலவின் நண்பன் கூறுவது போலப் பதிவு செய்கிறார். “இன்றைய அரசியலில் அயோக்கியர்களே நுழைந்து அநீதியான அயோக்கியத்தனமான ஆட்சி புரிகின்றனர். லஞ்சமும் ஊழலும் பொய்யும் ஏமாற்றும் அநீதியும் அக்கிரமமும் அதிகாரத்தில் உள்ளது என்பதை மறுக்க வில்லை. அதற்கு ஒரு காரணம் உன்னைப் போன்ற அறிவாளிகள் அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கியிருப்பது தான்.” என்று நண்பன் கூறுகின்றான்.

அதற்கு “நீ நினைப்பது தவறு. இது சேறாக இருக்கும் வரை நாங்கள் எப்படி இறங்க முடியும்? எங்களைக் குறை சொல்லாதே. இன்று நிலவுவது வர்க்கம் சார்ந்த அமைப்பு, பணம், சொத்துள்ளவர்களின் நலனுக்காக வாய்ப்பும் வசதியுமுள்ளவர்கள் சாதாரண மக்களுக்குப் பொய்யும் புரட்டும் சொல்லியும் பணம் பொருள் கொடுத்தும் வோட்டை வாங்கி ஆட்சிக்குப் போகின்றவர். சாதி, மதம், சமூக அந்தஸ்துகளும்

இதற்கு வேண்டும். அயோக்கிய முறைகளைக் கடைப்பிடித்த அயோக்கியர்கள் ஆட்சிக்குச் சென்றால் அரசு எப்படி யோக்கியமாக இருக்க முடியும்? ஆளும் வர்க்கம் என்று தாங்கள் கூறும் ஏகாதிபத்தியம் சார்ந்த உள்நாட்டு முதலாளிகளும் இத்தகைய ஊழல் அரசையே விரும்புகிறார்கள்?” என்கிறான் சுமணபால

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்?” என்கிறான் நண்பன்

அதற்கு “அப்போது தான் தமது கொள்ளைப் பணத்தில் அரசியலாருக்கும் ஒரு பங்கு கொடுத்து தமக்கு வேண்டிய சலுகைகளைப் பெற்று மக்களைத் தொடர்ந்து கொள்ளையடிக்க முடியும். அவர்களது உபரி உழைப்பை அபகரிக்க முடியும்” என்று சுமணபால பதிலிறுக்கிறான். இதன்மூலம் ஆட்சியதிகாரம் பற்றிய ஆட்சியாளர்கள் பற்றிய பெரும்பாலான மக்களின் கருத்துக்களை கணேசலிங்கன் பிரதிபலிக்கிறார்.

1983 ஜூலை கலவரம் எவ்வாறு திடமிட்ட வகையில் நடந்தேறியது என்பதனை கணேசலிங்கன் கதையில் நன்கு விபரிக்கின்றார். 1983 ஜூலை கலவரங்களின் போதும் சுமணபால தியத்தலாவையிலுள்ள பயிற்சி முகாமில் இருந்தான். மலை நாட்டில் நடைபெற்ற கலவரங்கள் ஓய்ந்த சில நாட்களில் கொழும்பிற்கு அவன் வரவழைக்கப்பட்டான். அரசின் ஆதரவோடு சிறில்மத்தியுவின் கையாட்களுக்கு முழு அனுமதியும் வழங்கி நடைபெற்ற அரசு பயங்கர வாதத்தின் கோரத்தைக் கண்டு அவனே அஞ்சினான். தர்மிஷ்ட ஆட்சியா, அராஜக ஆட்சியா என எல்லோரும் கேட்கத் தொடங்கினர்.

கலவரங்கள் மிகவும் மோசமாக ஜூலை 24 ஞாயிறு இரவு கொழும்பில் பல இடங்களில் ஆரம்பித்தபோதும் ஊரடங்குச் சட்டம் அன்று இரவு அல்லது திங்கட்கிழமை அதிகாலையில் ஏன் அரசு அறிவிக்கவில்லை? ஆகவே அரசு இராணுவம், பொலிசின் அனுமதியுடன் காதையர்களுக்கு கொலை, கொள்ளை, தீ வைப்புக்கு வேண்டுமென்றே இடமளித்தது என்பதே அவனின் முடிவாயிருந்தது. அன்று மட்டுமல்ல மேலும் ஐந்து நாட்களுக்கு அனுமதி வழங்கியது. நிலமை கட்டுமீறி இந்திய அரசின் தலையீட்டின் பின்னரே வெள்ளிக்கிழமை வரையில் அரசு நிலமையைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முயன்றது என எண்ணிக் கொண்டான். கொழும்பில் சுமணபாலவின் அணியில் ஒரு பகுதியினர் அவனது தலைமையில் பாதுகாப்புப் பணியில் ஈடுபட்டனர்.

சிறில்மத்தியுவின் திட்டத்திற்கு மாறாக நிலைமைகள் மாறின. அகதிகளாகத் தமிழ்நாடு சென்ற இளைஞர்கள் இராணுவப் பயிற்சி பெற்று வந்து சிங்கள பொலிஸ், இராணுவத்தை எதிர்த்து கொரில்லாப் போராட்டத்தை வலுப்படுத்தினர்.

தெருக்களில் கண்ணி வெடி வைத்து இராணுவத்தைக் கதிகலங்கச் செய்தனர். தமிழ் இளைஞர்களின் கொரில்லாப் போராட்டத்திற்குத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாத நிலையில் இலங்கையின் சிங்களப் பேரினவாத அரசு அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் உதவியினைப் பெற்றுக் கொண்டது என்று எவ்வாறு அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் இலங்கை அரசின் இனவழிப்பிற்கு உதவி செய்தது என்பதனை கணேசலிங்கன் கோடிட்டுக்காட்டுகின்றார்.

அதேபோன்று தமிழ் இளையர்களின் ஆயுதப்போராட்டமானது சாதாரண சிங்கள மக்களிற்கு எதிரானது அல்ல என்ற போராட்ட இயக்கங்களின் கொள்கையினையும் கணேசலிங்கன் பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறார்.

“நாங்கள் சிங்கள மக்களுக்கு எதிரிகளல்ல. சிங்கள இராணுவமும் பொலிசாரும் தான் எங்கள் எதிரிகள். அவர்களும் கையில் ஆயுதம் வைத்திருக்கும் மட்டுமே எம்பகைவர்கள், இது மட்டுமல்ல. வேறு சிலர் சிங்களத் தொழிலாளி, விவசாயிகளோடு சேர்ந்து இந்த அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் சார்ந்து நிற்கும் அரசைத் தூக்கி எறியப்போகிறோம். சோஷலிசப் புரட்சியே எங்கள் குறிக்கோள், என்றெல்லாம் துணிவோடு கூறுகிறார்கள். இத்தகைய உணர்வு சிங்களத் தொழிலாளி, விவசாயிகளிடமும் ஏற்படின் இந்நாட்டில் விரைவில் புரட்சியே ஏற்பட்டு விடும். ஆனால் அரசு இனவெறியையே தூண்டி ஆண்டு கொண்டிருக்கிறது. இந்தியாவின் சமரச முயற்சியால் ஏதாவது ஒருவித ஒற்றுமை ஏற்பட்டுவிடின் தமிழ் இளைஞர்கள் தலையெடுத்திருப்பது போல சிங்களப் பகுதியிலும் கிழடுகளைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு இளைஞர்கள் ஆட்சிக்கு வந்து விடலாம்”

அதேபோன்று எவ்வாறு பண்டைய மன்னர்கள் தமது ஆட்சியை தக்க வைக்க என்னவெல்லாம் செய்தார்களோ அதனையே இன்றைய ஆட்சியாளர்களும் ஜனநாயகத்தின் பெயரில் செய்கிறார்கள் என்பதனை பின்வருமாறு சுமணபாலவின் நண்பன் கூறுவது போன்று கணேசலிங்கன் பதிவு செய்கிறார்.

“பல்கலைக்கழகத்தில் அரசியலை ஒரு பாடமாகப் படித்த வேளை மக்கியாவலியின் “த பிரின்ஸ்” நூலை ஆர்வத்தோடு படித்தேன். அரசியலின் அன்றைய குரூர முறைகள் அவன் அன்று கூறியது போலவே இன்றும் நடக்கிறது மன்னனுக்குப் பதிலாக பிரதமர், ஜனாதிபதி என்ற பெயரில் சர்வாதிகாரிகள். ஏதோ ஐந்தாண்டில் மாற்ற முடியும் என்று கூறுகிறார்கள். மற்றொருவன் அதே இடத்திற்கு வருகிறான். சோர்வடைந்து படுத்திருக்கும் வேளை திருமணம் மூலம் லைசென்சு பெற்றவராக என் அதேவேளை மக்கியாவலி கூறிய சில நல்ல கருத்துக்களை இவர்கள் மறந்து விடுகிறார்கள். “அயலவரோடு நட்பாயிரு. பகைவர்களைத் தூர வை” என்றான். இங்கே

இவர்கள் அயலவர்களான தமிழர்களையும் இந்தியாவையும் பகைவர்களாக்கி எண்ணாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள அமெரிக்காவை நண்பர்களாகக் கருதுகிறார்கள்”

கதையின் வழியே பெண்கள் மீதான பாலியல் வன்முறை தொடர்பான தனது சிந்தனையினை கணேசலிங்கன் இராணுவத்தால் பாலியல் வன்கொடுமைக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் வாயினாலேயே பின்வருமாறு கூறுகிறார். “கற்பு, கற்பழிப்பு என்றெல்லாம் மிகவும் தீவிரமாகப் பேசப்படுவது வெறும் பொய்மையான கற்பனைகளைச் சிருஷ்டித்து விட்டுப் பின் நாமே அவற்றை வழிபடுவது போலவே தோன்றுகிறது. ஆண்கள் பெண்கள் மேல் காட்டும் பலாத்காரத்தை எம்மால் தடுக்க முடியாத போது நாம் என்ன செய்ய முடியும்? இது எம்முடைய தவறா? நீயே எண்ணிப்பார். ஒரு பெண்ணின் விருப்பமின்றி ஓர் ஆணால் பாலுறவில் இன்பமடைய முடியுமா? அவன் வேண்டுமாயின் தன் பாலுணர்வெழுச்சியால் ஏற்படும் வெறியைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும். அது எம்மை வதைப்பது அல்லது துன்பம் என்று மட்டும் கூறிக் கொள்ளலாம்”.

“பெண்ணாகப் பிறந்த ஒவ்வொருத்தியும் பல்வேறு வகையான பலாத்காரத் திற்கு உட்படுகிறாள். ஆணாதிக்க சமுதாயத்தில் நாம் குறைந்தவர்களாக எண்ணப் படுகிறோம். தனிமையில் அல்லது சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததும் ஆண்கள் சேஷ்டைவிட முயலுகின்றனர். கல்லூரியில் நாம் இவற்றைப் பார்க்கவில்லையா? இப்பொழுதும் திருவிழா, கூட்டங்கள், பஸ்கள், ரெயில்கள், சினிமாத் தியேட்டர்களில் இப்பலாத்கார முயற்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. குடும்பங்களுக்குள்ளே, உறவினரே சந்தர்ப்பமும் வாய்ப்பும் கிட்டிய வேளைகளில் பெண்களின் விருப்பமின்றி பலவந்தப் படுத்தி தம் பாலுணர்வெழுச்சியைத் தீர்த்துக் கொள்ள முயலுகின்றனர்”.

“உன்னைக் கல்லூரியில் கண்டு பழகுமுன் ஒருதடவை விடுமுறையின் போது அக்காவிடம் கொழும்புக்குச் சென்று மூன்று வாரங்கள் தங்கியிருந்தேன். அத்தான் என்னோடு மரியாதையாகப் பழகினார். அக்கா வெளியே சென்றிருந்த வேளை அவர் என்மேல் தன் பலாத்காரத்தைக் காட்டினார். இதை நான் எப்படி வெளியே சொல்லி எல்லோர் வாழ்க்கையையும் சிதறடிக்க முடியும்?”

“என் கணவரே நான் நோயாக அல்லது வீட்டு வேலைகளினால் சோர்வடைந்து படுத்திருக்கும் வேளை திருமணம் மூலம் லைசென்சு பெற்றவராக என் விருப்பம் இன்றியே பல தடவை தன் பலாத்காரத்தைப் பிரயோகித்துள்ளார். (அதே போது, நான் ஆர்வமாக அணைக்கச் செல்லும் வேளைகளில் உதறித் தள்ளியிருக்கிறார்)

இவற்றையெல்லாம் நான் வெளியே சொல்லவில்லை. இவை எல்லாப் பெண்களுக்கும் ஏற்படும் அனுபவங்களே அவர்களது அடிமைத்தனம் தீராததா அம் சமுசகத்தில் வாழ வேண்டியிருப்பதாலும் வெளியே எதையும் எவரும் கூறிவிடுவதில்லை”.

“ஆனால், என்மேல் சிங்கள இராணுவத்தினர் காட்டிய பலாத்காரம் எம் இனத்தின் மேல் காட்டிய வஞ்ச மாகும். இதை நாம் முடிமறைத்து விட முடியாது” என்று அந்தப் பெண் கூறுவதாகக் கூறும் கணேசலிங்கன் இராணுவத்தின் பாலியல் வன்முறை என்பது இனத்தின் மீதான வஞ்சம் என்று வலியுறுத்துகின்றார்.

இடதுசாரிய சிந்தனையாளரான கணேசலிங்கன் தமிழர்களின் போராட்டம் தொடர்பான தனது இடதுசாரியப் பார்வையினைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “போராட்டம் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்க வேண்டும். இயக்கங்கள் கூறுவதுபோல சிங்கள இராணுவம் கூலிப்படை தான். இவர்களால் தாக்குப்பிடிக்க முடியாத காலகட்டம் ஒன்று வரவே செய்யும். அதே வேளை சிங்கள இடது சாரி அணிகளையும் தோட்டத்தொழிலாளரையும் ஒன்று திரட்ட வேண்டும். சில இயக்கங்கள் இவ்வேலைகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளன. இதுவே வெற்றிக்கு அறிகுறி. அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் சார்ந்த பாசிச சர்வாதிகாரத்தை முதலில் வீழ்த்த வேண்டும். அதன் பின்னர்தான் நாட்டிலுள்ள பல்வேறு பிரச்சனைகளின் தீர்வுக்கும் ஏதாவது வழி பிறக்க முடியும்”

அயலவர்களாக வாழ்ந்த சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் எவ்வாறு ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவியாக ஒத்தாசையாக அன்புடன் வாழ்ந்தார்கள் என்பதனையும் அவர்கள் எவ்வாறு சுயநல அரசியல் காரணமாகப் பிரிக்கப்பட்டார்கள் என்பதனையும் சுமணபாலவின் தந்தையின் வார்த்தைகளாக கணேசலிங்கன் பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறார்.

“அந்த சாந்தி நல்ல பிள்ளை. நாங்கள் தான் விட்டு விட்டோம். உன் அம்மாதான் எங்க ஜாதி எங்க ஜாதி” என்று சொல்லி என் விருப்பத்தையும் உன்னையும் கூடச் சிதறடித்து விட்டாள். உன் அம்மே யாழ்ப்பாண வீட்டில் இல்லாது ஒருதடவை ஊருக்கு வந்தபோது எனக்கு எழுந்திருக்க முடியாதபடி புளு காய்ச்சல். அந்தப் பிள்ளைதான் மருந்து வாங்கித் தந்து என்னைப் பார்த்து கசப்பான வாய்க்குக் கஞ்சி காய்ச்சித் தந்து எழுப்பி விட்டது. அதையெல்லாம் இப்பொழுது நினைத்த போதும் என் கண் கலங்குது. அந்த உதவிகளை எப்படி மறக்க முடியும்? நீ இந்தப் பிள்ளைக்கு அந்தப் பிள்ளையின் பெயரை வைத்தது ஏன் என்று எனக்குத் தெரியும். அந்தப் பெயரும் வேறாக நாங்கள் விட்ட தவறை சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது. சாந்தியை

நழுவவிட்டு இன்று கவலைப் படுவது போல இன்று எம் நாட்டு அயலவர்களைப் பகைத்து பற்றியும் எங்கள் ஜாதியே நீண்டகாலம் கவலைப்பட்டப் போகிறது. என்ன செய்வது? அயோக்கியத்தனமான சுயநலம் மிக்க அரசியலாரிடம் எங்கள் அரசியல் அகப்பட்டு விட்டது. தவறுகளை எதிர்க்கும் துணிவு எங்களிடம் இல்லை. எப்படியும் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய் எங்கள் அன்பைக்கூற மறந்து விடாதே”

அதேவேளை சாந்தியும் சுமணபாலவும் கூட ஒருவரை ஒருவர் விரும்பி இருந்தாலும் தவிர்க்கமுடியாத காரணங்களால் சேரமுடியவில்லை. அதனை சுமண பாலாவின் வார்த்தைகளில் கணேசலிங்கன் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

“திருமணத்திற்குச் சம்மதம் தெரிவித்த பின்னர் எத்தனையோ இரவுகள் என்னால் தூங்க முடிய வில்லை, மொழி, மதம், ஜாதீ போன்றவை எத்தனை வலுப் பெற்றவையாக மனிதர்களைப் பிரித்துவைக்கிறது. இன்று நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் இன்னும் காட்டு மிராண்டிக் காலத்தில் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் போல இருக்கிறது”

விடுதலை இயக்கங்கள் பற்றிய கணேசலிங்கனின் பின்வரும் நம்பிக்கை மட்டும் கடைசிவரையும் நிறைவேறவேயில்லை. “அரசியல் வேறுபாடு, தலைமை வேறுபாடுகளால் விடுதலை இயக்கங்கள் ஒன்றிணைந்து போராட்டம் நடத்துவது சாத்தியமாகாமல் போகலாம். பல நாடுகளில் இப்படித்தான் நடைபெறுகிறது. மேலும் பெரிய நெருக்கடி ஏற்படும் வேளை இவை ஒன்று சேரலாம்.”

தனது இடதுசாரியச் சித்தாந்தங்களைக் கதை முழுவதும் தூவிக் செல்லும் கணேசலிங்கன் சிங்கள இளையர்களினதும் தமிழ் இளையர்களினதும் வர்க்க மற்றும் அரசியல் போராட்டங்களுக்கான நியாயங்களை நிறுவுகிறார்.

இன முரண்பாடு, வர்க்க முரண்பாடு, இன ஐக்கியம், ஆணாதிக்கம், பெண்ணியம், தமிழர் போராட்டம் தொடர்பான தனது கருத்துக்களை வலியுறுத்தும் கணேசலிங்கன் தமிழர் அரசியல் வரலாற்றில் இடம்பெற்ற பல சம்பவங்களையும் பதிவு செய்கிறார் என்பதனால் தமிழர் அரசியல் பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்பும் இளையோர்களுக்கும் அதனை ஆய்வு செய்ய விரும்புவோருக்கும் மிகச் சிறந்த உசாத்துணை நூலாக அவரின் அயலவர்கள் என்ற நாவல் அமையும்.

இலங்கை அரசியல் பற்றியும் அரசியல்வாதிகள் பற்றியும் பல இரண்டு மூன்று தசாப்தங்களிற்கு முன் கணேசலிங்கன் கூறிய கருத்துக்கள் இன்றும் கூடச் சாசுவதமாய் இருப்பதைக் காணலாம்.

சாந்தனின் “ஒட்டுமா”

சீங்கள் - துழீ உறவுகளை

நூலுக்காக ஆராயும் ஒரு சாந்தி சீத்திரமா?

■ ஈழக்கவி

ஐ. சாந்தன் (1947) தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதி கவனத்துக்குள்ளான ஈழத்து எழுத்தாளர்; மொழிபெயர்ப்பாளர். சிறுகதை (பார்வை, கடுகு, ஒரே ஒரு ஊரிலே, முளைகள், கிருஷ்ணன் தூது, ஆரைகள், இன்னொரு வெண்ணிரவு, காலங்கள், யாழ் இனிது, ஒரு பிடிமண், எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள், சிட்டுக்குருவி), நாவல் (ஒட்டுமா, சித்தன் சரிதம்) என்று புனைவு சார்ந்தும், இலக்கிய விமர்சனம் சார்ந்தும் 1960 களிலிருந்து தொடர்ச்சியாக படைப்புலகில் பிரகாசித்து நின்றவர். சாந்தனின் முதல் சிறுகதை 1966ஆம் ஆண்டு “கலைச்செல்வி” இதழில் வெளிவந்தது. “சாந்தனின் எழுத்துலகம்”(2008) நூலில் அவரது ஒரு தொகைப் படைப்புக்கள் தொகுப்பாகியுள்ளன. “இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம்” என்ற அவரது கட்டுரை நூல் 2005ஆம் ஆண்டு “மூன்றாவது மனிதன்” பதிப்பக வெளியீடாக வந்தது. ஏழு ஆங்கில நூல்களை

வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். “சுழல் காற்று” எனப்பொருள்படும் “The Whirlwind” என்ற ஆங்கில மொழிமூல நாவலை 2010இல் வெளியிட்டார். இலங்கையிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் வெளிவரும் ஆக்க இலக்கியங்களுக்கான கிரேயன் (Gratien) விருதுக்காகப் பரிந்துரைக்கப்பட்ட ஐந்து படைப்புகளுள் ஒன்றாகும். இந்திய படையினரின் நிலைக்கொள்ளல், இராணுவ நடவடிக்கைகள், இடப்பெயர்வுகள் பற்றியதான நுண்ணரசியல் பேசுகின்ற புனைவாக இது வார்க்கப்பட்டுள்ளது. சாந்தனின் பெரும்பாலான படைப்புக்கள் தேசிய ஒருமைப்பாடு அல்லது தேசிய இனப்பிரச்சினைகள் பற்றியனவாக அமைந்துள்ளன. “ஒரே ஒரு ஊரிலே...” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்புக்கான மதிப்புரையில் பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்: “தேசிய இனப்பிரச்சினைகள் அல்லது தேசிய உணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஒரு வட்டம்,

அது வேறு சங்கதி, என் நண்பன் நாணயக்கார, பிரிப்பு, நம்பிக்கைகள் அழிய வேண்டியதில்லை ஆகியன வெவ்வேறு வகையில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு உணர்வை பிரதிபலிக்கின்றன. வர்க்க முரண்பாடு உள்ள ஒரு தனி உடைமைச் சமூகத்தில் இனங்களுக்கிடையே பகைமையும் பதட்ட நிலையும் தவிர்க்க முடியாதவை எனினும் இலக்கியம் அதற்கெதிராகப் போராடுவதும் அவசியமேயாகும். சமீப காலத்தில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கான குரல் படைப்பாளர் களிடம் இருந்து, பலமாக ஒலிக்கத் தொடங்கி இருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. சாந்தனும் இக்கதைகள் மூலம் தனது பங்களிப்பைச் செய்திருக்கிறார். எனினும் சாந்தனின் இக்கதைகள்

இனப்பிரச்சினையின் பொருளாதார வர்க்க வேர்களை அம்பலப்படுத்த முனையாமல் - இனப்பிரச்சியை ஒரு நன்னோக்கு மனிதாபிமான தார்மீகக் கண்ணோட்டத்திலேயே அணுகியுள்ளன” (அலை 3; பங்குனி - சித்திரை 1976: 91,92). இத்தகைய கண்ணோட்டத்தினத்துடனேயே சாந்தனின் “ஒட்டுமா” நாவலும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது..

“1960, 70களில் தேசிய ஒருமைப்பாடு பேசிய முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கும், அவர்களை எதிர்த்து நின்ற எழுத்தாளர்களுக்கும் வேறுபாடு இருக்கவில்லை. முற்போக்குவாதிகள், இந்தப்பிரச்சினை பற்றி எழுதியமைக்கு மூன்று எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களைக் குறிப்பிடலாம். அவர்கள் தெணியான், ராஜமூல்காந்தன், சாந்தன் ஆகியோராவர்” (ஈழத்து இலக்கியத் தடம்; 2000: 73) என்ற பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் அவதானத்திற்கு ஒப்ப, சாந்தனின் “ஒட்டுமா” என்ற குறுநாவல் தேசிய ஒருமைப்பாட்டின் (சிங்கள - தமிழ் உறவு பற்றியதான) ஒரு சிறு தோற்றத்தினை தொட்டுக்காட்டுகின்றது. கே.எஸ். சிவகுமாரனின் சொற்களில் சொன்னால், “சிங்கள - தமிழ் உறவுகளை நாகுக்காக ஆராயும் ஒரு சொற்சித்திரம்”.

84 பக்கங்களை மாத்திரமே கொண்ட “ஒட்டுமா” குறுநாவல் ஒரு வரதர் வெளியீடாகும். 1972இல் எழுதப்பட்டு, 1976இல் “தினகரன் வாரமஞ்சரி”யில் தொடராக வெளிவந்தது. 1978ஆம் ஆண்டு சில மாற்றங்களுடன் நூலாகியுள்ளது. இந்தப்பிரதி அழகான ஒரு காதலை யதார்த்தப்பூர்வமாக புனைவாக்கியுள்ளது. “சதா கண் விழிப்பதற்கும், ஜன்னலருகில் ஓர் இருமலொலி - மெல்ல செருமுவதுபோலக் - கேட்பதற்குச் சரியாயிருக்கும்; ஜன்னலைத் திறந்தால், காய்கறிப் பாத்தியின் மூலையிலிருக்கும் மல்லிகைப் புதரின் பக்கத்தில், நைட் கவுனும் விரிந்த கூந்தலுமாய் நிற்கும் நிலாந்தி வனமோகினி போலத் தெரிவாள்..... பத்தரைமட்டும்- ராஜா, நரேன் படித்து விட்டுப் படுக்கைக்குப் போகும்வரை சதா படித்துக்கொண்டிருப்பான். நிலாந்திக்கும் சமையலறையில் “ஏதோ” வேலையிருக்கும். படுக்கு முன், இவன் பாத்திரமூக்குப் போகும்போது வழக்கமான இடத்தில் அவள் நிற்பாள். ஓ! அது பிரம்ம வேளை! இன்னும் ஏழுமணி நேரப்பிரிவு “தூங்கவேண்டுமே” என்கிற தவிப்புடன் இருவரும் பிரிகையில் பதினொருமணிக்கு மேலாகி விட்டிருக்கும். தவிக்கிற நீண்ட இரவின் பின் இன்னோர் இன்பநாள் விடியும்! இப்படி இன்ப

கூடலில் ஊஞ்சலாடிக்கொண்டிருந்த காதல் ஒட்டாமல் போனதேன்? இந்த வினாவுக்கான விடைகளை விவரணப்படுத்துவதே இந்தப்புனைவின் மையசுழற்சியாகியுள்ளது. பிரதியின் “ஒட்டுமா” என்ற தலைப்பு இந்த காதல் ஒட்டாது பிரகடனையே பிரகடனப்படுத்தி நிற்கின்றது. தலைப்பின் வினா இதனையே ஸ்தூலப்படுத்துகின்றது.

“நீங்கள் மாணவர்களா?”

“யெஸ், கடுபெத்தைக்கு வந்திருக்கிறோம்”

“தமிழர்களா?”

“ஆமாம்”

“நல்லது, நாங்களும் தமிழ் மாணவர்களைத்தான் தேடிக்கொண்டிருந்தோம்....”

“மன்னிக்கவும், ஏன் அப்படி என்று சொல்வீர்களா?”

“தமிழ்ப் பையன்களென்றால், எங்கள் பக்கத்துப் பையன்களைப் போலல்லாமல் அமைதியாயிருப்பார்கள். தொல்லை கலாட்டா இல்லாமல் இருக்க முடியும்....” (பக். 1, 2)

இத்தகு உரையாடலுடன் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் மூவர் (ராஜா, நரேன், சதா) மொரட்டுவை பிரீஸ் வீட்டில் குடியமர்கின்றனர். பிரீஸ் தம்பதிகளின் மூத்தமகன் வெளிநாட்டில் இருப்பதால், அவனைப்போன்ற பிள்ளைகளை கவனமாகப் பார்த்தால், தன் மகனுக்கு நல்லவை நடக்கும் என்ற வேடிக்கையான நப்பாசையில் இவர்களை குடியமர்த்துகின்றனர். தமிழ் மாணவர்களை எவ்வித பாகுபாடுமின்றி அன்பாகவும் பண்பாகவும் பார்த்துக்கொள்கின்றனர். இரு (தமிழ்+சிங்களம்) இனங்களுக்கிடையிலான அன்யோன்ய பாடுகளே புனைவின் ஆரம்பப் பகுதியை நிறைத்திருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக சில,

(அ) பிரீஸ் சுருட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டார். “உங்களுள் சுருட்டுதான்...” என்று இவர்கள் மூவரையும் பார்த்துச் சிரித்தார். பிறகு சொன்னார்: “நீங்கள், உங்கள் ஊரை - பெற்றோரை விட்டு இங்கே வந்திருக்கிறீர்கள். படிப்பதற்காக இவ்வளவுதூரம் வந்த நீங்கள், அதில் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். உங்கள் மூவருக்குத் தேவையான வசதிகளைச் செய்து தருவது எங்கள் கடமை...” (பக் 9)

(ஆ) “இவருக்கு ஒரு தரம் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வேலைமாற்றம்

கிடைத்தது.... போகவில்லை! யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போகப் பயந்து போகவில்லை!” கணவனும் மனைவியும் சிரித்தார்கள். “ஏன்?” “அங்கே சிங்களவரை மதிக்கமாட்டார்கள் என்றார்கள்...” “யார் சொன்னது?” சதா திகைத்துப்போய் கேட்டான். “இல்லை, இப்போது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அந்த நேரம் மற்றவர்கள் சொன்னதை நம்பி விட்டேன்.” “அங்கே எங்கள் ஆட்கள் வந்தால் சிரட்டையில்தான் தண்ணீர் கொடுப்பார்களாமே?” “இதென்ன பைத்தியக்காரக் கதை? இப்படியெல்லாம் யார் சொன்னது உங்களுக்கு? இந்த எண்ணங்களை நீக்குவதற்காகவாவது, நீங்கள் ஒருதரம் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தாக வேண்டும்!” (பக்.14)

(யோ) “சதா! என்ன இது?... நீ தந்தகிழங்கு என்ன, சாப்பிட முடியுமா? - இங்கே வந்து பார்...” “இதென்ன, இது? பார்த்தாயா... அதை வெட்டிய நேரத்திலிருந்து கையைச் சொறிகிறதென்கிறாள்! இதை எப்படி வெட்டுவது? எப்படிச் சாப்பிடுவது?” “ஐ ஆம் ஸொறி, மிஸ்டர் பீரிஸ்.... நான் உங்களுக்கு முதலிலேயே சொல்லியிருக்க வேண்டும் - இந்தக் கிழங்கு இப்படித்தான். உள்ளங்கையை விட வேறெங்கு பட்டாலுஞ் சுணைக்கும். கவனமாக வெட்டும்படி சொல்ல நான் மறந்துவிட்டேன்...” ஒரு தோலை எடுத்துத் தன் உள்ளங் கையில் எடுத்துத் தேய்த்துக் காட்டினான் சதா. அதுசரி, இதை எப்படிச் சாப்பிடுவது?” “தோலைச் சீவிவிட்டு அவித்தால், பிறகு இப்படி இருக்காது...” “இந்தச் சுணைக்கு என்ன செய்யலாம்?” கொஞ்சத் தேங்காயெண்ணெய் எடுத்துத் தடவுங்கள் - சரியாகிவிடும்...” (பக். 31)

(ன்) இரவுச் சாப்பாட்டு நேரம். சதா, நரேன், ராஜா - மூவருடனும் பீரிசும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். திருமதி பீரிஸ் பரிமாறுகிறார். பிள்ளைகள் நால்வரும் சற்றுத்தள்ளி அமர்ந்திருக்கிறார்கள். “ராஜா சிங்களம் படிப்பது எந்தமட்டிலிருக்கிறது?...” பீரிஸ் சிரித்துக்கொண்டே கேட்கிறார்... “பிள்ளைகள்! இவர்கள் சிங்களம் படிக்கிறதுபோல, நீங்களுந் தமிழ் படிக்கத்தான் வேணும்...” (பக். 37)

(ய) “அதென்ன, பிள்ளை, கையில்? - திருமதி பீரிஸ் பரபரப்புடன் முன்னால் வந்து அவன் கையை மெதுவாக எடுத்துப் பார்த்தார். உள்ளங் கையைச் சுற்றிப் “பன்டேஜ்”. சதா சிரித்தான். “ஒன்றுமில்லை; முள்ளுக்கம்பி கீறிவிட்டது.... காலையில் கல்லூரிக்குப் போகும்போது, வழியில் வந்த எருமைமாடு சைக்கிளோடு தன்னையும் மோதி வேலிமேல் வீழ்த்திய

கதையைச் சொன்னான். “பழைய கம்பியா வெனிவல் கட்ட அவிக்கிறேன். - குடிக்கிறாயா? அது நல்லது” அம்மா மாதிரியிருந்தது. அந்தப் பாசமுந் துடிப்பும். அவன் புன்னகைத்தான். மாலையில், பீரிஸ் வந்ததும், ஆர்ப்பாட்டம் அதிகமாகி விட்டது. சதா விழுந்தது எப்படி என்று ராஜாவும் நரேனும் விவரித்தார்கள். ஊசிபோட்ட இடத்தைப் பார்த்தார் பீரிஸ். “இரண்டு நாளைக்கு குளியாதே.... ஊசிபோட்ட இடத்திற்கு ஒத்தடங் கொடுத்தால் நல்லது இல்லையா? - என்றார் பீரிஸ் மனைவியிடம். “ஆமாம்! என்னுடைய முட்டாள் தனம் - அப்போதே கொடுத்திருக்கலாம்... பிள்ளை, பேசினில் வெந்நீரும் பழைய துண்டுங் கொண்டுவா...” (பக். 39)

இத்தகைய அன்யோன்யமும் அழகிய காதலொன்றும் ஊடாடிய உறவுக்குள் ஊசலாட்டமும் பயங்கர முரண்நிலையும் முகங்காட்ட மூலமென்ன? சிங்களம், தமிழ் என்ற இரு இனமுரண்நிலையா? புனைவின் முன்பகுதிகளில் அன்யோன்ய வெளிப்பாடுகள் முகிழ்த்திருந்தபோதிலும் அவ்வப்போது, முரண் நிலை கீற்றுக்களும் தலைகாட்டிருந்தன. உதாரணத் திற்கு இரு சந்தர்ப்பங்களைச்சுட்டலாம்.

ஒன்று, தங்களுக்காகத்தான் ரேடியோ அங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்த நரேன் கேட்டான்- “ஏனடா, எங்களுக்குத்தானே இதிலை வைச்சிருக்கினம்? பிறகு ஏன் சிங்களப்பாட்டு?... தமிழ் மீற்றரிலை மாத்திட்டா என்ன?” “ஓமடா தமிழ்ப்பாட்டுக் கேட்டு எத்தினை நாளாச்சு...!” மாத்தினா ஏதும் பிழயா நினைப்பினம்... வேண்டாம் சும்மாயிரு...” ஒண்டும் சொல்ல மாட்டினமடா...” என்றபடி மீற்றரை மாற்றிவிட்டான் நரேன். இரண்டு நிமிடங்கூட ஆகியிராது. சமையலறையில் ஏதோ வேலையாயிருந்த நிலாந்தி விறு விற்றென்று மேசையடிக்கு வந்தாள். நரேந்திரன் விட்டிருந்த மீற்றரை மாற்றிப் பழைய இடத்திலேயே பாடவிட்டாள்; வந்தது போல போய் மறைந்தாள்.” (பக். 13)

இரண்டு, திருமதி பீரிசின் ஒன்று விட்ட தமையன் கண்டியிலிருந்து வந்திருந்தார். அந்த மனிதருக்கு தமிழ் நன்றாகத் தெரியும். மூன்று தமிழ்ப் பையன்களை இங்கு கண்டதால் மிகுந்த உற்சாகம்; தன்னுடைய தமிழ் அறிவை அவர் இவர்களுக்குக் காட்ட ஆரம்பித்தார். சிரிப்புங் கும்மாளமுமாய் ஐந்து நிமிடங்களாகியிராது- அறைக்கதவை யாரோ தட்டினார்கள். சதா போய் பார்த்தான். நிலாந்தி நின்று கொண்டிருந்தாள். அங்கிள், கொஞ்சம்

மெதுவாகவே பேசுங்கள். இப்படி தமிழில் உரத்துப் பேசினால் இங்கு அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் என்ன நினைப்பாடகனோ?” (பக். 40)

இரு இன உறவுகள் நேசப்பூவமாய் ஊடாடிய போதிலும், அச்சம் கலந்த ஊசலாட்டங்களும் அவ்வப்போது மேல் காட்டியவாறு மெல்லியதாய் மேலியிருந்தன. இந்த மெல்லிய மேவல் சதா - நிலாந்தி தொடர்புகள் வெளிச்சத்துக்கு வருகையில் பெருவெடிப்பாகியது. “சதா நீ இந்தப் பக்கங்களிலே புழங்குகிறது சரி - ஆனால் நிலாந்தியின் வாழ்வில் குறுக்கிட முயலாதே! ஒன்றைமட்டும் ஞாபகம் வைத்துக்கொள் - எங்கள் இரத்தங்கள் வெவ்வேறு; அவை கலக்கமுடியாது!” (பக். 71) இப்படி கொதிப்பை கொட்டுகின்ற பீரில், கலப்பு திருமணங்கள் பற்றி சாதகமான உரையாடல் களை சதாவுடன் நிகழ்த்தியிருக்கிறார். சதா ஒருமுறை மாம்பழத்தை குறியீடாகக்கொண்டு, இறைச்சிப்பொருள் பாணியில் இப்படி சொல்லியிருப் பான்: “இரண்டு இனங்களை ஒட்டும் போதுதான், பழம் சுவையாயிருக்கும்” (பக். 32). இதனை சுட்டிக்காட்டி முன்பொருமுறை பின்வருமாறு உரைத்திருக்கிறார்: “நீ அண்டைக்குச் சொன்னியே - ஒட்டு மாமரம்? அதைப்போல இனங்களுள் சேர்ந்தால்தான் நல்ல மனித இனம் உருவாக முடியும். எங்கட இந்த இலங்கையிலை, அடுத்த சந்ததியும் அதற்கடுத்த சந்ததிகளும் புதுவலிமையும் திறமையுமுள்ளவர்களாகி, எங்கட நாட்டைச் சொர்க்கமாக்க முடியும்?” (பக். 43). இவ்வாறான கருத்துக்களை அள்ளி உதிர்த்த பீரில், “எங்கள் இரத்தங்கள் வெவ்வேறு; அவை கலக்கமுடியாது” என்று உரத்துப் பேசக்காரண மென்ன? இனகலப்பு என்பது அரசியல் வாதிகள் பேசுவது போல வெறும் பேச்சுக்கு மாத்திரமா? இனமுரண்பாடுகளுக்கான காரணங்களை முன்மொழிந்திருக்கும் இப்புனைவு இதற்கான காரணத்தையும் துலக்கியிருக்கிறது: “சதா, நீ தமிழன்; நாங்கள் ‘சிங்களவர்’ எண்டு! என்ன மாற்றம் - பாத்தியா?... உபதேசம் உருக்கா?... இல்லை மச்சான்; என்னாலை அவரை விளங்கிக் கொள்ள முடியும்போலயிருக்கு; அப்படியான ஒரு மாற்றத்தை, முழுச்சமுத தேசிய மாற்றமாகவே மிஸ்டர் பீரில் எதிர்பார்த்திருக்கவேணும். ஆனா அந்த முயற்சியைத் தனியத்தான்மட்டும் செய்தா, அது ஒரு பைத்தியகாரத்தனமாகி விடும் என்று அவர் நினைத்திருக்கவேணும். ஏன், அண்டைக்குத் தன்ர நிலைமையைப் பற்றி அவர் சொல்லேக்கை, நான் கூட இருந்தேனே, உன்னோட தான், தன்னுடைய சமூகத்துக்கு, உறவுக்காரர்

களுக்குத்தானே பயப்படுவதாகச் சொன்னார்? அவருக்கோ, அல்லது அவருடைய குடும்பத்தாருக்கோ உள்ளூர் இதிலை விருப்பமிருந்தாலும் கூட, உலகத்துக்காக இதை எதிர்க்க வேண்டியிருக்கலாம்....” (பக். 44). சதாவின் குடுத்தவர்களும் இத்தகைய மனநிலையிலேயே இருக்கின்றனர். அவனது தந்தையும் பீரிஸின் எண்ணத்தையே ஒப்புவிக்கிறார்: “ஊருலகம் என்ன சொல்லுமெண்டு யோசிச்சியே?... ஊருலகத்தைப் பற்றிக்கவலைப் படேல்லை எண்டு சொல்லுறது, சொல்ல வடிவாயிருக்கும்...ஆனா அந்த ஊருலகத் துக்குள்ளை, ஊருலகத்தோடதான் நாங்கள் வாழவேண்டியிருக்கு” (பக். 57).

இருவீட்டாரும் எதிர்த்திருந்த போதிலும் தாங்கள் இணைவில் சதாவும் நிலாந்தியும் உறுதியாய் இருக்கின்றனர்.

“என்னுடன் வர, எந்தநேரமென்றாலும் நீ தயாரா நிலாந்தி?”

“எந்த நேரத்திலும் எந்த இடத்திற்கும்வர நான் தயார்!:

“இப்போது கூட?”

“ஓ! நிச்சயமாய் - இப்போதே நான் தயார்!” (பக். 63)

இவ்வாறு இறுக்கமாக ஒட்டியிருந்த காதல் புனைவின் இறுதியில் உடைந்து விடுகிறது. நிலாந்தியின் சகோதரன் லண்டனில் வெள்ளைக்காரி ஒருத்தியை மணக்கிறான். இதனால் தன்னுடைய குடும்பம் துன்பத்தில் துவண்டுவிட்டதை காரணம் காட்டி, நிலாந்தி பிரிகிறான். பிரிந்து போகும் அவருடன் தன் வாழ்வே போவதான உணர்வில் செயலிழந்திருந்த சதாவின், அடுத்த கணம் இப்படியாகிறது: “ஏதோ பாரங் கழன்றது போல, இனம் புரியாத உணர்வு ஒன்றும் ஏற்பட்டது. தூரத்தே, ஒளிப்புள்ளிகள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன” (பக். 84). இந்த இறுதி வாசகத்துக்கூடாக சாந்தன் எதை உணர்த்த விழைகிறார்? நிலாந்தியின் பிரிவுக்காக ஒரு காரணம் சொல்லப் படுகின்றது. கோழைத்தனமான இந்த காரணத்தை கொஞ்சம் தள்ளி வைத்துவிட்டாலும் கூட, சதாவின் இந்த மாற்றம் கோமாளித்தனமாகவும் வேடிக்கையாகவும் உள்ளது. “நல்லா சிந்திக்கிற - மிஸ்டர் பீரிசைப்போல உள்ள ஒருத்தருக்கு கொஞ்சமாவது சுயதேசியம் வேணுமடா! இப்படி ஒவ்வொரு தராத் தயங்கிக் கொண்டிருந்தா, எப்படி?” (பக். 44). இவ்வாறு பேசிய சதா அவனது நிலா பிரிந்து போகையில், அவனுக்கு “ஏதோ பாரங் கழன்றது போல, இனம் புரியாத உணர்வு ஒன்று ஏற்படுகிறது.... அது மட்டுமா? “தூரத்தே, ஒளிப் புள்ளிகள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன” இதற்கூடாக சாந்தன் இனக்கலப்புகள்

கூடாது என்பதையா எடுத்துரைக்க முனைகிறார்? சிங்கள தமிழ் உறவுகள் ஒட்டாது என்பதையா வெளிப்படுத்துகிறார்? தூரத்தே மின்னுகின்ற ஒளிப்புள்ளிகள் இதனையா வெளிச்சப்படுத்துகின்றன!? இது ரொம்ப பலவீனமான கருத்தியல். பிரியத்துக்குரிய காதலி பிரிந்து போகையில், பாரங் கழன்றது போன்ற உணர்வும், தூரத்தே ஒளிப்புள்ளிகள் மின்னுவதிலும் எப்படி நிகழ முடியும்?

கே.எஸ்.சிவகுமாரன் இப்புனைவு பற்றி எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் (03.01.1980) “தினகரன் வாரமஞ்சரி”யில் எழுதிய “பத்தி”யின் இறுதிவரிகள் இவை:

“இறுதியில் நாவல் என்ன கூறுகிறது? கலாசாரங்கள் தனித்துவமானவை. செயற்கை ரீதியாக இணைந்து சுவையூட்டினாலும், அவை ஒன்றாகா என்ற சாந்தனின் இந்தக் கருத்து, சிங்கள - தமிழ்ப் பிரச்சினையை அணுகும் மற்றொரு பார்வை.” (பார்க்க, ஈழத்து தமிழ் நாவல்களின் சில திறனாய்வுக் குறிப்புகள்; 1999: 46). கே.எஸ்.சிவகுமாரன் சொல்லுகின்ற கருத்துக்கள் எதனையும் இந்நாவல் துல்லியப்படுத்தவில்லை. இது ஒரு பிழையான அவதானிப்பாகும். காதலர்கள் பிரிந்து விடுவதில் என்ன கலாச்சார தனித்துவம் இருக்கிறது? இந்நாவல் பற்றிய கே.எஸ்.சிவகுமாரனின் பார்வையை கவிஞர் சேரன் பின்வருமாறு விமர்சித்துள்ளார். “அவர் எழுதியுள்ளதைப் பின்வருமாறு சுருக்கலாம்.

1 சிங்கள, தமிழ் உறவுகளை நாசுக்காக ஆராயும் ஒரு சித்திரம்

2. இறுதியில் நாவல் என்ன கூறுகிறது.? கலாச்சாரங்கள் தனித்துவமானவை. செயற்கை ரீதியாக இணைந்து சுவையூட்டினாலும் அவை ஒன்றாகா. சாந்தனின் இந்தக் கருத்து சிங்கள- தமிழ்ப் பிரச்சினையை அணுகும் மற்றொரு பார்வை.

வேறுபல கட்டுரைகளில் தீவிரமான முகங்காட்டும் விமர்சகராக வெளிப்படும் இவர் தீவிரமாக விமர்சிக்கப்படவேண்டிய ஒரு படைப்பான ஒட்டுமாவைப் பற்றிய விஷயத்தில் இவ்வாறு முடங்கிப் போவது கவனத்திற்குரியது.

ஒட்டுமா நாவலில், சில மோசமான கருத்துக்கள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன. சிங்கள, தமிழ் உறவுகளைப் பற்றிய சரியான புரிந்து

கொள்ளல்களை அந்த நாவல் வெளிப்படுத்தவில்லை. சதாநிலாந்தியினுடைய - காதலின் கனதிக்கும், இறுதியில் சதாவுக்கு ஏற்படுவதாக சாந்தன் சொல்லும் “பாரம் கழன்றது போன்ற” உணர்வுக்கும் உள்ள முரண், பீரீசின் இயல்புகளின் ஆரம்பத்துக்கும் இறுதிக்கும் உள்ள முரண், சிங்கள, தமிழ் காதல் ஒட்டாது என்ற தொனியில் கருத்து சொல்கிற இந்த நாவல் எல்லாம் மிகவும் ஆழமாக விமர்சித்து ஒதுக்கப்படவேண்டியவை.”

சேரன் குறிப்பிடுவது போல முரண்பாடுகள் குவிந்துள்ள போதிலும், இந்த நாவலில், இனமுரண்நிலைகள் பற்றிய காத்திரமான சில கருத்துக்களும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. புனைவின் தொடக்கப்பகுதிகள் நுண்மையாக நகர்த்தப்பட்டிருக்கின்றன.

நிலாந்தி என்ற பாத்திர வார்ப்பு சிறப்பாக சித்திரிப்பிற்குள்ளாகி யுள்ளது. உரையாடல் மொழி உணர்வுக்குள் தொற்றி நிற்கிறது. புனைவுமொழி காட்சியை சித்திரப்படுத்துகின்றது. “சாந்தனின் அலாதிமான சரளமான வெளிப்பாட்டுத்திறன் வியந்துரைக்கத்தக்கது” என்ற எம்.ஏ.நுஃமானின் வரிகள் இந்நாவலுக்கும் பொருந்துகிறது.

பிரதியின் சில இடங்களில் சாந்தனே வலிந்து வலிந்து விளக்கமளிக்க முனைந்துள்ளமை செயற்கையாக உள்ளது. நாவலின் முடிவு சிறுபிள்ளைத் தனமானது.

அருள் சுப்பிரமணியத்தின் “அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது” நாவலின் முன்னுரையில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்: “தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கான யதார்த்த பூர்வமான தளத்தை இது போன்ற நாவல்களே ஏற்படுத்துகின்றன.” இந்த கருத்தினை “ஒட்டுமா”வுக்கு பொருத்திப்பார்க்க முடியவில்லை..

“சிங்கள - தமிழ் உறவை ஆராயும் ஈழத்துத் தமிழ்ப் புனைகதைகளில் (குறிப்பாக அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது) குறிப்பிடத்தக்க படைப்பாக “ஒட்டுமா” அமைந்துள்ளது” என்ற கே.எஸ்.சிவகுமாரனின் அவதானிப்பை ஏற்கவும் முடியவில்லை.

“ஒட்டுமா” புனைவு “சிங்கள - தமிழ் உறவுகளை நாசுக்காக ஆராயும் (ஒரு சொற்சித்திரமா?” என்று கேட்கப்பட்டால், கேள்வியே பிழை என்று சொல்வதைத் தவிர வேறென்ன சொல்ல முடியும்?

அருவிக் கோட்டு வடிவத்தில் அவலங்களின் குவிவு “குருதி மலை”

■ இ.சு.முரளிதரன்

நகர்வு வேகத்தைத் துரிதப்படுத்துகின்ற வடிவத்தையே அறிவியலில் அருவிக் கோட்டு வடிவம் எனக் குறிப்பிடுவர். வெண்டைக்காய் ஒன்றை எடுத்து குறுக்காக வெட்டி இரு துண்டுகளாக்கி, ஓடும் நீரிலே வைத்தால், முனைப்பகுதி அதிவேகமாகப் பயணிப்பதைக் காணலாம். கூரான முனைப் பகுதியின் வடிவம் வேகமான பயணத்திற்குத் துணை செய்யும். படகு, கப்பல் போன்றவற்றின் அமைப்பினை நோக்கினால் அருவிக் கோட்டு வடிவத்தை உணர முடியும் இயற்கை பறவைகளை இவ்வகை வடிவத்திலே தான் படைத்துள்ளது. சொற்களைக் கூர்மைப்படுத்தும் கவிஞர்கள், கவிதையின் வேகத்தைத் துரிதப்படுத்தி ஆழமான அர்த்தப் பரிமாணத்தை எய்த முயல்வர். “குருதி மலை” நாவலைப்படித்த போது இவ்வகை

வடிவத்தினைக் குறித்த சிந்தனை எழுந்தது. நாவலின் உச்ச அத்தியாயத்தினை நோக்கிப் பயணித்த போது, நாவலாசிரியர் அவலங்களை அருவிக் கோட்டு வடிவத்தில் புகுத்தி வாசனை விரைந்து அழைத்துச் சென்றதை உணர முடிந்தது. மாறுபட்ட அனுபவத்தினையும் துன்பியலின் உச்சத்தினையும் சுவரச் செய்வதாகக் “குருதி மலை” நாவல் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தோட்டங்களை அரசுடைமையாக்கல் என்னும் மைய நீரோட்டத்தில், மலையகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வையும் வலியையும் வெகுசிறப்பாக இந்நாவல் பதிவு செய்துள்ளது.

ஞானம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியரும் ஈழத்தின் எழுத்தாளுமையுமான திரு.ஞானசேகரன். யாழ்ப்பாணத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

மலையகத்தில் நீள் காலம் மருத்துவராகச் சேவையாற்றிவர். அவரது மருத்துவ அனுபவத்தின் சேகரத்தைப் படைப்புகளில் பதிவு செய்து வருகின்றார். கவ்வாத்து, புதிய சுவடுகள், கால தரிசனம், லயத்துச் சிறைகள், அல்ஷேசனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும் ஆகிய புனைகதைத் தொகுதி கரூடாக ஈழத்து இலக்கியத்தில் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தியவர். 1964இல் கலைச்செல்வி இதழில் வெளியான “பிழைப்பு” என்ற சிறுகதையோடு படைப்பு வெளியில் இயக்கத்தினை முகிழ்த்தார். இவரது சிறுகதைகள் சிங்களமொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. புதிய சுவடுகள், குருதி

மலை எனும் இரு நாவலும் சாகித்ய விருதினைப் பெற்றுள்ளன. “குருதி மலை” நாவலானது “தலையகட” என்ற பெயரில் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தான் எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தை அழுத்தம் திருத்தமாக, தர்க்கரீதியாக அணுகுமுறை யோடு “குருதிமலை” நாவலில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். கதாபாத்திரங்களின் ஆழ்புல உணர்வு களை வாசகனில் தொற்றச் செய்து வெற்றியடைந் துள்ளார். கிளைக் கதைகளுக்கு அதிகம் செல்லாமல், பெரும்போக்குக் கதைக்களத்தினை முதன்மைப்படுத்தி கூறியது கூறலைக் குற்றமெனக் கருதாமல் மீளமீள வலியுறுத்தி நாவலுக்கு மாறுபட்ட முகமொன்றினை வழங்கியுள்ளார். தேசிய அரசியலால் பாதிப்பும் மலையகத் தொழிலாளர் களையும், மலையகத்தின் உள்ளரசியலையும் இழையோடச் செய்து நாவலுக்குக் கனதியைச் சேர்த்துள்ளார்.

தோட்டங்கள் அரசுடைமையாக்கப்படுவதைப் பயன்படுத்தி நிகழ்கின்ற ஊழல்களையும், தொழிலாளர் மீது திணிக்கப்படும் அவலங்களையும் “குருதி மலை” அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்துகின்றது. பண்டா முதலாளி, கண்டக்டர், கிராமசேவகர் என்னும் எதிர்மறைப் பாத்திரங்களின் வழியே தோட்டமொன்றின் அழிவினைப் பதிவு செய்கின்றார். தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மீது தொடர்ச்சியாகத் துன்பங்கள் அழுத்தப்பட, சமமான எதிரான தாக்கமாகப் போராட்டம் வெடிப்பதை இனங்காண்கிறோம். சிறிய கடை ஒன்றினை நடத்துகின்ற பண்டாமுதலாளி ஊழற் பெருச்சாளியாக விஸ்வரூபங் கொண்டு பெருமுதலாளியாக உருவெடுப்பதையும் கதாசிரியர் சிறப்புற வெளிப்படுத்துகின்றார். உடல் உழைப்பினைத் தந்திரமானமுனை உழைப்பு சுரண்டுகின்ற வடிவங்களை நுட்பமாக வெளிப்படுத்துகின்றார். நேர்மையான உழைப்பு தக்க மரியாதையைப் பெறாமற்போவதையும் இனங்காட்டுகின்றார்.

தோட்டங்கள் அரசுடைமை ஆக்கப்படுவதைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தும் பண்டா முதலாளி, தனது சுயலாபத்திற்காகத் தொழிலாளர்களைப் பலிக்கடா ஆக்குகின்றார். கண்டக்டர், கிராமசேவையாளர் இருவரும் துணை போகின்றனர். தோட்டத் தொழிலாளர்களின் துன்பியலை பூர்வீக குடிகள் பூரணமாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. எனினும் சரியான புரிதலோடும் சிங்களமக்களில் சிலர் செயற்படுகின்றனர். கதையானது இனமுரண்பாடு என்ற புள்ளியைத்தக்க வைத்தபடி தொழிலாளர்களின் மீதான அடக்கு முறையும் வெடித்துக் கிளம்பும் போராட்டமும் எனப் புதிய திசையில் பணித்துள்ளது.

தோட்டங்களை தேசியமயமாக்குவதால், தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படுகின்றனர். புதியகண்டக்டர் வருகையால் தோட்டம் அழி நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறது. நிர்வாக மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. கூட்டுறவுப் பங்கீட்டுக் கடை உதயமாகிறது. தொழிலாளர்களின் நிலத்தை அதிகார துஸ்பிரயோகத்தால் வசமாக்கிக் கொள்கின்றனர். கூட்டுறவுப் பொருள்களும், தோட்டப் பொருள்களும் தனி முதலாளியிடம் சென்று சேர்கின்றன. துரையில் அதிகாரம் பறிபோகிறது. சம்பளம், உணவு, வேலை, நிலம் என அனைத்திலும் ஊழல் நிகழ்கிறது. எனவே தொழிலாளர்கள் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கின்றனர். வன்புணர்வும், உடைமை அழியும் உரிமைப் போராட்டத்திற்குப் பரிசாகிறது. தோட்டத்தொழிலாளர்களும் கிராமத்து மக்களுக்கும் இணைவதைப் பேரரசியல் விரும்பவில்லை என்பதை நுண்ணரசியலின் பின்புலத்தில் தெளிந்து கொள்கின்றனர். போராட்டத்தை உயிர்ப்பலியால் முடக்க முனைகின்றனர். இறுதியில் ஊழற் பெருச்சாளிகள் கைதாகின்றனர். மீண்டும் தேயிலைச்செடிகள் துளிர்ப்போடுவதோடு கதை நிறைவடைகின்றது. மலையக களத்தினை செந்நீரும், தேநீரும், கண்ணீரும், வியர்வையும் பனிநீரும் கலந்து ஐந்நீர் ததும்பி வழியப் பதிவு செய்துள்ளார். வட்டார வழக்கு

மீநயமாக வெளிப்படுகின்றது. தொழிலாளர்கள் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட அவலங்களை, நுண்பிரிவுகளாகப் பகுத்துப் பதிவு செய்துள்ளமை வியப்பளிக்கின்றது. தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தப் பன்முக உத்திகளைக் கையாளுகின்றார். எடுத்துக்காட்டாக மந்திரியிடம் விவசாயிகள் தமது பிரச்சினைகளைக் கூறுவதாக அமைகின்ற பகுதியைச் சுட்டிக் காட்டலாம். இந்நூட்பத்தினூடாக விவசாயிகளின் பிரச்சினைகளை மிக எளிதாக வெளிக் கொண்டு வந்துவிடுகின்றார். மலையகம் குறித்துப் போலிக் கரிசனையோடு அமைகின்ற மந்திரிகளையும் வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

பண்டாமுதலாளியின் நரித்தனம் வெளிப்படுகின்ற தருணம் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்துகின்றது. எதிர்மறைக் கதாபாத்திரம் ஒன்றை மிக அற்புதமாக வடிவமைத்துள்ளார். தொழிற்சங்கத் தலைவருக்குப் பதிலாக மந்திரிக்குமாலை போடுகின்ற தந்திரத்தோடு அவரது கதாபாத்திரப் பண்பினை வாசகனிடத்தே தொற்றச் செய்கின்றார். கள், மதுசாரம் என்பன விற்றல், தோட்டத்து உரத்தினை உரிமையாக்குதல், கூட்டுறவுப் பொருட்களை உரிமை யாக்குதல், காணியை அலகரிக்க முயல்தல், தேயிலைக் கொழுந்தைத் திருட்டுத் தனமாக விற்றல்போன்ற குற்றங்களைச் செய்வவராக பண்டா முதலாளி என்ற பாத்திரம் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது. தொழிலாளர்கள் குறித்த அக்கறை அற்றவர்களாகவே அதிகார வர்க்கத்தை இனங்காட்டுகின்றார். தோட்டத்து மக்களின் உழைப்பை உறிஞ்சி வாழ்ந்த “துரை”, அம்மக்களுக்கு எதிராக நிகழ்கின்ற வன்மங்கள் குறித்து அக்கறையின்றி, அரசிற்குச் சார்பான முடிவினையே எடுக்க முனைகின்றார். கறுப்பண்ணன் கங்காணியின் வயலை உரிமை கொள்ளும் கிராமசேவகர், வாழைமரங்களை வெட்டுவதும், ஆடு- மாடு கோழி வளர்ப்பதைத் தடை செய்வதும் மிகப் பெரிய அராஜகமாக நோக்கத்தக்கது. அதிகாரத்தின் கோர முகத்தினையே கிராம சேவகர் என்ற பாத்திரத்தினூடாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

செந்தாமரை பியசேனா ஆகியோரின் காதல் இரு சமூகங்களின் இணைவைக்காட்டுகிறது. அதிகார நுண்ணரசியலின் வன்மத்தை அக கதாப்பாத்திரங்களின் மூலமாகச் சிறப்பாக இனங்காட்டுகின்றார். தோட்டத்தில் வன்மம் நிகழ்ந்த போதும், தொழிலாளர்கள் தோட்டத்தை விட்டு செல்ல விரும்பவில்லை. தவறான முன்னுதாரணமாகி ஏனைய தோட்டத் தொழிலாளர்களை இதே வகையான பிரச்சினை சூழ்போக்கினைத் தவிர்க்கவே துன்பங்களைச்சகித்துக் கொள்கின்றனர். மலையக அரசியலைப் பூரணமாகப் புரிந்தாலே இவ்வகையான தரிசனங்களைப் பதிவு செய்ய முடியும். இவ்வகையிலே தி.ஞானசேகரன் நுண்ணரசியல் - பேரரசியல் எனும் இருவகை அரசியலையும் நன்குணர்ந்தவராகவே நாவலில் வெளிப்படுகின்றார்.

முடிவிலித் துன்பங்களோடு நம் தேசத்திற்காக உழைத்த மலையக மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை நேர்த்தியோடு வெளிப்படுத்திய படைப்பாளிகள் போற்றுதற்குரியவர்களே! பெரும்பான்மை சமூகத்தின் பொதுப்புத்தியில் உறைந்த சிந்தனையை நாவல் உரிய வகையிலே வெளிப்படுத்தியுள்ளது. மலையகத் தமிழர்களுக்கு பெரும்பான்மைச் சிங்களச் சமூகம் இழைத்த கொடுமைகளையும், ஆங்கிலேய அதிகார வர்க்கம் கண்டு கொள்ளாமல் நழுவி ய போக்கினையும் நுட்பமாகப் பதிவு செய்துள்ளார். அதிகார ஊழலின் துரிதத்தை, போராட்டத்தின் துரிதத்தை, ஆங்கிலேய திகாரத்தின் இயலாமை வீழ்ச்சியின் துரிதத்தை முதலாளிகளின் சுரண்டலின் துரிதத்தை நாவலின் வெளிப்படுத்துப் பாங்கினையே அருவிக் கோட்டு வடிவமெனச் சுட்டினேன். துன்பியலை அருவிக் கோட்டு வடிவத்திலே பதிவு செய்ததால் தி.ஞானசேகரன் தனித்துவமாகத் தெரிகின்றார்.

சிங்கள அதிகார அரசியல் மலையக மக்களைக்காவு கொண்ட நிகழ்வை மீநயமாக வெளிப்படுத்திய “குருதி மலை” நாவல் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் விதந்துரைக்கத்தக்க படைப்பாகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

செங்கை ஆழியான் மரணங்கள் மலர்ந்த பூ மீ நாவலை முன் வைத்து

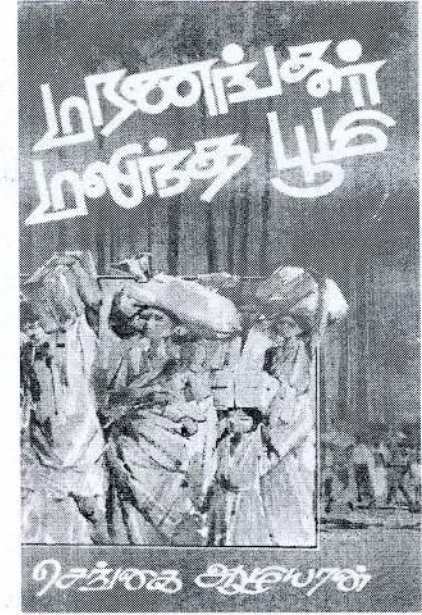
■ நீலாவணை இந்திரா

“ஆமி யாழ்ப்பாணத்தை முற்றுகையிடும் போது உங்களுக்குப் பதினெட்டு வயதில் ஒரு பொடியன் இருக்கிறான். வந்ததும் கொட்டியா என்று அவனைச் சுடுவாங்கள். இருபத்தியிரண்டு வயதுல ஒரு குமர் இருக்குது அதையும் பாலியல் வல்லுறவுக்கு இழுத்துச் செல்லுவாங்கள். அவ்வளவும் தான் நடக்கும்” இப்படி மனதை உலுக்கும் பற்பல வரிகளுடாக ஒரு நாவலை ஆழியான் எழுதியிருக்கிறார்.

1995.10.30 ம் திகதி நடைபெற்ற இலங்கையின் மிகப்பெரிய இடப்பெயர்வாகக் கருதப்படும் யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வை மையப் படுத்தியதான இரண்டு பகுதிகளை உள்ளடக்கிய தனியொரு நாவலே இது. அன்றைய ஜனாதிபதியாக இருந்த சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க அவர்களின் பணிப்பில் “சூரியக்கதிர்” எனும் பெயரில் இலங்கை இராணுவத்தினர் யாழ்ப்பாணத்தை முற்றுகையிட எத்தனித்த

வேளையில் ஒரே இரவில் பலாலி, காங்கேசன் துறை உள்ளடங்கலாக சுமார் 40 கிராம சேவகர் பிரிவிலிருந்து 5 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட மக்களோடு விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தை சேர்ந்த போராளிகளும் வலிகாமத்திலிருந்து நாவற் குழிப்பாலம் தாண்டி கைதடி சேர்ந்து பின்னர் சாவகச்சேரியை நோக்கிப் படையெடுத்து பத்து மைலுக்கு மேலாக குறுகிய பாதையொன்றினால் மிகுந்த சிரமத்துடன் நடந்தேறி தென்மராட்சி முழுவதும் அகதிகளாகத் தஞ்சம் புகுந்ததன் வெளிப்பாடே இந்த நாவலாக உருவெடுத்துள்ளது.

நாவலாசிரியர் தன்னை ஒரு கதாபாத்திரமாக நாவலுக்குள் உள்ளீர்த்துக் கொண்டு பெரும்பாலும் பிறரின் ஊடாக கதைசொல்லும் பாணியிலும் சில இடங்களில் தானே கதை சொல்லியாகவும் நகருகின்றார். பிரதான பாத்திரங்கள் ஒருவராக இரத்தினமும், கெடுபிடியான கிழவராக மாணிக்கத்தாரும் அவரது மகள்,

மருமகன் சிவசாமி குடும்பமும் என ஆரம்பிக்கும் நாவல் வலிகாமத்தின் பல குடும்பங்களின் அவல நிலையை சில குடும்பங்களின் கதையாக நிறைக்கிறது.

இந்த நாவல் முழுக்க முழுக்க யாழ்ப்பாணத்தாரின் கிழிசல்களை பேசுபொருளாகக் கொள்வதாகவே இருக்கிறது.

ஒன்று போரினால் ஏற்படுகின்ற கிழிசல் - அமைதியான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற மக்கள் போரின் நிமித்தம் ஒரே இரவில் உடமைகளை இழந்தும், அதன் பின்னர் கள்வர்களிடம் அதனைப் பறி கொடுத்தும், உயிர்களைப் பறிகொடுத்தும் நகருகின்றனர் என்றால் இரண்டாவது யாழ்ப்பாணத்தவரின் உளவியல் சிக்கல் அல்லது சமூகவியல் சிக்கலாக

இருக்கும் சாதியை நாவலாசிரியர் சாடுகிறார்.

“யாழ்ப்பாணம் திருந்த வேண்டும், சாதி பேசிப் பேசிப் ஒரு பகுதி மக்களை அடக்கியொடுக்கி வைக்கிற வர்க்க வேறுபாடு நீங்க வேண்டும்” எனக்கூறுவதோடு சாதியத்தடிப்பை இன்னுமொரு இடத்தில் சம்பவமாக விபரிக்கிறார். இராசதுரை எனும் பாத்திரம் வயதான தனது அம்மாவை சைக்கிளில் ஏற்றிக்கொண்டு வருகிறார். அவரது பின்னணியில் அவரது மனைவி செல் வீச்சில் இறந்துவிட்ட பிறகு இராசதுரையின் அம்மாவே அவனது குழந்தைகளுக்கு சமைத்துப் போட்டு தாயாக இருக்கிறாள். ஆச்சி... ஆச்சி... என்று தகப்பனின் சைக்கிளின் பின்னே கதறிக்கொண்டு வரும் பிள்ளைகளின் காட்சியை விபரிக்கும் ஆசிரியர் நாவற்குழிப் பாலத்தின் மேலாக தாழ்ப்பறக்கும் பொம்பர் விமானங்களைக் கண்டதும் அரக்கப் பறக்கும் ஓடும் கூட்டத்தினிடையே சிக்கி வயதான அவள் சனநெரிசலில் மாண்டு போகிறாள் என்பதை கண்ணீருடன் போரின் கிழிசல்களாக காட்டி நின்றால் அதே இராசதுரை சாவகச்சேரி பாடசாலையில் பிணத்துடன் வந்து நிற்கும் போது கைவிரிக்கும் சமூகத்தின் கிழிசலை காட்டுகிறார். அது மட்டுமா கிராம நிலதாரியின் உதவியுடன் தனது தாயை அடக்கம் செய்துவிட்டு வந்து சாவகச்சேரி பாடசாலைக்குள் அகதி இருப்பிடம் தேடுகிறவரைப் பார்த்து “தம்பி எவடம்...” என்று கேட்டு குறிப்பால் சாதியை உணர்ந்து கொள்ளும் பாத்திரம் வெறுப்பை ஏற்படுத்தி யாழ்ப்பாணத்தவரின் மனநிலையை யாழ்ப்பாணத்தவரைக் கொண்டே காட்டி நிற்கிறது. அப்போது கற்றறிந்த கிராம நிலதாரி அதனை உதறித்தள்ளுவதையும் தொடர்ச்சியாக “யாழ்ப்பாணத்தானுக்கு புத்தி தெளியவில்லை, அவன் இரத்தத்தோடு ஊறிப்போன சாதிப்புத்தி இவ்விடத்திலும் (அகதிமுகாமில்) எந்தப் பகுதி என்று கேட்க வைக்கிறது” என்று துணிச்சலாக சாதியை சாடுகிறார். இது இரண்டாவது கிழிசல்.

பின்னர் சுவாமிநாதன் எனும் பாத்திரம் மூன்றாவது கிழிசலைக் காட்டுகிறது. “பல நூறு வருஷங்களாக எங்களோட யாழ்ப்பாணத்துல வாழ்ந்த எங்கட சுகதுக்கங்களில் பங்கு கொண்ட முஸ்லீம் மக்களைத் துரத்தியடிச்சமே அவங்கள் சாபம் போட்டுக் கொண்டதான் போனார்கள். அந்தப்பழி, அந்தச்சாபம் தான் இண்டைக்கு நாங்க எல்லோரும் ஒட்டு மொத்தமா ஓடப்போறம்.” என்று தனது கருத்தை ஒரு பாத்திரத்தின் ஊடாக

தெரியமாக முன் வைக்கிறார். முஸ்லீம்களை ஒரே இரவில் வெளியேற்றியது விடுதலைப்புலிகளென்றாலும் உடனிருந்த யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச்சமூகத்தின் ஊசியிட முடியாத கிழிசல்களில் இதுவுமொன்று. 33 வருடங்கள் நிறைவுற்ற முஸ்லீம்களின் இடப்பெயர்வும், 28 வருடங்கள் நிறைவுற்ற வலிகாமம் இடப்பெயர்வும் ஓர் இனம் இன்னுமொரு இனத்தின் மீது மறைமுகமாகவும் ஒரு ஆயுதக்குழுவால் அப்பாவி மக்கள் மீது நேரடியாகவும் ஏற்படுத்திய வன்கொடுமையாகும்.

வடமராட்சி, தென்மராட்சி என்று இல்லாது மூடநம்பிக்கையும், வெற்றுமனமும் கொண்டதாகவே யாழ்ப்பாணத்தாரின் மனநிலை இருக்கிறது என்று அடுத்தகட்ட கிழிசலை நான்காவதாகக் காட்டுகிறார். தென்மராட்சிக்கு குடிபெயர்ந்த மக்களுக்கு குடிசை போட இடம் கொடுத்தாலும் தீட்டுத் துடக்கு நேரம் உங்க வீட்டுப் பெண்களை துலாக்கியு பிடிக்க வேண்டாம் என்று கூறுங்கள் என்று ஒரு பெண் மீது இன்னொரு பெண் காட்டும் அடிமைத்தனத்தை எழுதுகிற நாவலாசிரியர், தென்மராட்சியை உயர்த்தியும் வலிகாமத்தை விருந்தோம்பலில் தாழ்த்தியும், அவர்களது நடத்தையை குறைபட்டும் எழுதுகிறார். “தீவு, காங்கேசன்துறை இடப்பெயர்வில் யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் பலரின் படலைகள் இறுகப்பூட்டப்பட்டன” என்றும் தென்மராட்சி மக்களின் விருந்தோம்பலை யாழ்ப்பாணத்து வலிகாமம் மக்கள் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய இடப்பெயர்வு என்றும் சமூகத்தின் கிழிசல்களை காட்டுவதோடு அடுத்து முக்கியமான கிழிசலொன்றை நாவலுக்குள் வைக்கிறார்.

விடுதலைப் புலிகளை பாசிச அமைப்பாகச் சித்திரிக்கும் தன்மையை பாத்திரங்களுடாக நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் செய்கிறார். போராளி ஒருவர் இப்படிக் கூறுகிறார். “விசர்க்கதை கதைக்க வேண்டாம், ஆமி வர்க்க இங்க நிக்கிரவையெல்லாரையும் துரோகிகளாகக் கணிப்பம்” ஆமிக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் வெறும் மண்ணும் கட்டிடங்களும் தான் கிடைக்க வேண்டுமெனவும், மக்கள் புலிகளுடன் உள்ளனர் என்பதைக் காட்டவுமே வலுக் கட்டாயமாகச் சிலர் வெளியேற்றப்பட்டனர் என்பதே உண்மை. நந்திக் கடலிலும் இதுவே நடந்தது என்பதற்கும் பலகதைகள் உள்ளது. ஆக புலிகளின் நிலைப்பாடு மக்களுக்காக அல்லாமல் அவர்களது அரசியல் நிலைப்பாடு களையே சார்ந்திருந்தது. இதனை மேலும் விளக்க யாழ்ப்பாணத்துக்குள்

உணவையும் புலிகள் தடுத்துவிட இரத்தினம் பாணொன்றுக்காக அலையும் காட்சியை மனத்திரையில் விரியவைக்கிறார். உணவு இல்லாவிட்டால் எல்லா யாழ்ப்பாணத்தவரும் தமது கட்டளைப்படி வெளியேறியே ஆக வேண்டும் என்கிற புலிகளது எண்ணம் பாசிசம் அல்லாமல் வேறென்ன?! மேலும் இதனை நேரடியாக புலிகள் என்று சில இடங்களில் காட்டாமல் எல்ரீரி ஆதரவாளர் எனும் சிலதுகள் என்று நாவலாசிரியர் தப்பிக்கொள்ள முயல்கிறார். அத்தோடு மக்களுக்குப் புலிகளின் மீதிருக்கும் கோபத்தையும் இவ்வாறு வெளிப்படுத்து கிறார். “ஓரடி நிலத்தைக்கூட ஆமியிடம் விடமாட்டோம் இனி என்று நம்பிக்கை கூறி போராட்ட நிதி சேகரித்துவிட்டு கடைசி நேரத்தில் அம்போ வென்று ஓட வச்சிட்டினம்” என்று புலிகளுக்கு எதிரான முழக்கங்களையும் அவர்தம் கிழிசல்களையும் கூட நாவலாசிரியர் சாடுகிறார்.

கூடவே யாழ்ப்பாண மேட்டுக்குடி புலம்பெயர் நாடுகளில் நன்றாக இருப்பதையும் ஏனையவர் இங்கு அடிபட்டுச் சாவதையும் எழுதுகிற ஆசிரியர் “மாணிக்கத்தாரின் பேரப்பிள்ளைகள் கனடாவில் படிக்குது இவர்கள் துப்பாக்கி ஏந்தியிருக்கிறார்கள் என்றும் புலம்பெயர்ந்த மக்களின் வீட்டை உடைத்து சாமான்களைத் திருடுவதும், கூரை சீட்டுக்களை களவெடுப்பதும் என, ஆமி எடுக்கிறத நாங்க எடுக்கிறம் என்றும் ஒரு கூட்டம் திரிவதோடு, சைக்கிள் திருடுதல் போன்ற குற்றங்களின் தாயாக வறுமை தொக்கி நிற்கிறது. மேலும் வயதானவர்களை ஏற்றிச்செல்ல அதிக பணம் வாங்குதல், பொருட்களின் அநியாய விலையேற்றம், கொலரா, குழந்தைகளை நோய்க்குப் பலி கொடுத்தல், கூலித்தொழிலாளர்கள் வேலையின்றி அலைதல் என இட்டு நிரப்பமுடியாத வலிகளையும் வேதனைகளும் கூட முன்வைக்கிறார். இவையும் ஆழமான கிழிசல்களே.

இவ்வாறு நகரும் நாவலின் முதற்பாதியில் புலி ஆதரவு நிலைப் பாட்டையும் இயக்க உறுப்பினர்களுடாக காட்ட முயல்கிறார். இடப் பெயர்வு என்பது சனங்களை சாக்கொல்ல விரும்பாத தலைவனின் தொலை நோக்கு எனவும், மக்களை அப்புறப்படுத்துவது ஏனென்றால் நவாலிக் கோயிலில் இருந்த அகதிகளுக்கு நடந்த சம்பவம் போல் நடத்துவிடக்கூடாது என்பதற்காகவே தலைமை இந்த முடிவினை எடுத்துள்ளதாகவும் கூறுகின்றார். மாங்குளம் காம்ப் அடித்த போது இயக்கப் பொடியன்களை வாழ்த்திய அதே சனம் யாழ் இடப்பெயர்வில் புலிகளுக்கு எதிராக தமது நிலைப்பாட்டை

மாற்றியதைக் கொண்டு மக்களின் சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறான இரட்டை நிலைப்பாட்டையும், போராளிகளுக்கோ தலைமை பிழைவிடாது என்கிற ஒரே நம்பிக்கை நிலைப்பாட்டையும் ஆழியான் காட்டுகிறார்.

பரபரப்பாக இயங்கும் நாவலின் முதற்பாதியை இதிகாசம் எனலாம் தவறில்லை. ஏனெனில் இதிகாசம் என்பது “இது நிச்சயமாய் நடந்தது” என்கிற பொருளைத் தருகிறது அப்படியாயின் இது ஆழியானால் எழுதப்பட்ட இதிகாசமாகிறது.

இலக்கியப் புலத்தில் இந்த நாவலை ஆராயும் போது யாதார்த்த மாகவே தெரியும் புனைவு வகையறாவிற்குள் முக்கிய இடமொன்றை வாசகர் களுக்கு காட்ட வேண்டும். ஒரு நாவல் என்பதை பெருங்கதை எனலாம் அப்படி நோக்கினால் மாணிக்கத்தார், ஜெகன் எனும் போராளி மற்றும் சிறிபால ஆகியோரை இந்நாவலுக்குள் வாசகனை நிறுத்தி சிறுகதையொன்றின் செழுமையை பூரணமாக விபரிக்கிற இடமாக கூறமுடிகிறது.

எல்லோரும் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைவிட்டு நகரும் போது கோவிலுக்குள்ளேயே இருக்கும் மாணிக்கத்தார் கன்னத்தில் முத்தமிட்டால் படத்தில் விமானப்படை தாக்கும் போது கோயிலுக்குள் நின்று மணியடித்துக்கொண்டிருக்கும் பூசாரியை நினைவுபடுத்துகிறார். அதில் ஜெகன் எனும் போராளியிடம் தான் இறந்தால் என் பிணத்தை நாய்கள் குதறிவிடாது புதைத்துவிடக்கேட்கும் மாணிக்கத்தார் ஜெகனை பிணமாக மீட்டெடுப்பது கண்ணீரை வரவழைக்கும் துயர நிகழ்வாகிறது. அதே போல் இன்னொரு பெடியனைக் கண்டெடுக்கும் மாணிக்கத்தார் அவனைக் காப்பாற்றுவதும் பின்னர் அவர் சிங்கள வீரன் கோப்ரல் சிறிபால என்பதை அறிவதும் அப்போது சிலர் உள்நுழைந்து சிங்களத்தில் புலம்பும் சிறிபாலவைக் கண்டவுடன் மாணிக்கத்தாரை நோக்கிச் சுடுவதும் சிறுகதையொன்றுக்கான உயர் செழுமையைக் கொண்ட பகுதி இதில் ஜெகன் போன்ற போராடும் பிள்ளைகள் எமக்கு என்ன முறை என்று கேட்பதோடு ஜெகன் எனக்கு பேரன் என்கிற மாணிக்கத்தார் மனதில் நிறைகிறார்.

யாழ்ப்பாணத்தவருக்கு இந்த நிலை வர வேண்டும் என்கிற ஒரு பாத்திரம். அம்மா என்கிற மரணக்குரல் இந்தப்பக்கம் எழ அம்மே என்கிற மரணக்குரல் அந்தப்பக்கத்தில் எழப்போகிறது என்று இருபக்க இழப்புக் களையும் நாவல் பேசத்தவறவில்லை. இரண்டாம் பாதிக்கான காதல் -

போராட்டக் கதையின் தழுவல்கள் சூழும் முதற்பாதி நிறைவானதோர் வாசிப்பையும் சுவாரசியம் குன்றாமல் வாசகர்களுக்கு வழங்கி நிற்கிறது.

நாவலின் இரண்டாம் பகுதி 1997 ஜூலை 28 இல் ஆரம்பிக்கிறது. இடப்பெயர்வின் வடுக்களின் பின் சில மாதங்களில் தமது நிலத்தை நோக்கி வரும் மக்களோடு கதை நகர்கிறது. காதல் கதையும், இராணுவத்தினரை வெல்வதற்கான போராட்டச் சூழலும், ஆமியின் கெடுபிடி நிறைந்த யாழ்ப்பாணத்தையும் காட்டி நிற்கிறது.

வசந்தனின் தங்கை சுகந்தி புலிகளோடு இணைந்து பெண் போராளியாக மாறியிருப்பதும் மற்றைய பெண்களைப்போல தனது தங்கையும் சாவைத் தேடிப்போவதை விரும்பாத அண்ணனும், அவளை ஒரு தலைப்பட்டசமாக காதலிக்கும் வசந்தனின் நண்பன் நகுலனுமென கதை இதிகாசத்தன்மைக்குள் பெரும் புனைவொன்றை யதார்த்தமாகச் சொல்ல நினைத்து முதற்பகுதியின் செழுமையை காயப்படுத்தி நிறைவடைகிறது.

டைட்டானிக் கப்பல் மூங்குவதை படமெடுத்தால் கூட அதில் ஒரு காதல் கதை வைத்தால் தான் படம் ஓடும் என்கிற சூழல் போல் இடைக்கால ஈழத்து நாவலுக்குள் அதிகளவு இறைந்து கிடக்கும் காதல் கதையொன்றை யதார்த்தமாகக் கொண்டு வர முயன்ற இரண்டாம் பகுதியின் ஒவ்வொரு பாகமும் தெளிந்த ஓடை போன்றிருந்த பரபரப்பான வாசிப்பை கொண்டிருக்கும் நாவலுக்கு முட்டுக்கட்டை போடுகிறது. இதில் கோப்ரலாய் இருந்த சிறிபால கப்ரனாக மாறியிருப்பதும் அவன் மாணிக்கத்தாருக்கு உதவுவதும் கூறப்படும் போதும் மாணிக்கத்தார் கடப்பட இல்லை அப்போது அவர் வீட்டிற்குள் புகுந்தது இராணுவத்தினர் என்று ஆழியான் வைக்கும் திருப்பம் மகிழ்ச்சியளிக்கிறது.

“கழுத்தில் மரண அழைப்பைக் கட்டிக்கொண்டு அவர்களால் எப்படித்தான் அப்படி நிம்மதியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் வாழமுடிகிறது என சயனைட் குப்பிகளோடு திரியும் போராளிகளின் அவநிலைக்குள் சுகந்தியைப் பொருத்திப் பார்க்க வைக்கிறார் நாவலாசிரியர். தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிக்காக போராட்டக்குணத்தோடு வெளிப்படும் சுகந்தியை தேடி இராணுவம் அவளது வீட்டுப்படலையை அடைவதோடு நாவல் முடிகிறது.

எழுத்தாளர் லெ. முருகபூபதி தனது கட்டுரையொன்றில் செங்கை ஆழியான் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “செங்கை ஆழியானின் கதைகள்

ஜனரஞ்சகமாக அமைந்திருந்தமையினால் அதில் இசங்கள் தேடுவோரும் நவீனத்துவத்திற்கு பல பெயர்களை சூட்டியிருப்போரும், இவரை அலட்சியப் படுத்தியிருக்கிறார்கள்.” என்கிற உண்மையை உரைக்கிறார். இந்த நாவலிலும் அதனைக் காண முடிகிறது.

பின்நவீனத்துவம் சார்ந்து எழுதுதல் எனும் பெயரில் இன்று எழுதிக் கொண்டிருக்கும் புலம்பெயர் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலர் தங்களது நாவலுக்குள் இரண்டு பிரதேசங்களையோ அல்லது பல பிரதேசங்களையோ இணைத்துக் கொள்கின்றனர். அவர்களது போரிலக்கியங்களில் ஈழமும் அதன் பின் பிரான்ஸோ, லண்டனோ, ஜேர்மனியோ, கனடாவோ அந்தந்த நாடுகளின் இயல்புகளுடன் தலை தூக்கிக் கொள்கிறது. ஆனால் ஆழியான் முழுக்க முழுக்க ஈழத்திற்குள்ளே அலையும் முழுநாவலை ஒரு இடப்பெயர்வை வைத்துக் கொண்டே சுவாரசியமாக நகரத்திலிருந்து இந்த நாவலின் வெற்றியாகிறது. இதன் பின்னர் இவ்வாறானதொரு தாக்கம் மிகுந்த எழுத்து நந்திக்கடலுக்கான இடப்பெயர்வை மையப்படுத்திய தாமரைச்செவ்வியின் உயிர்வாசம் தந்தாலும் அவர் அவுஸ்திரேலியா எனும் இன்னுமொரு சூழலையும் நாவலுக்குள் புகுத்துகிறார். ஆனால் ஆழியான் நாவலை நீட்ட அல்லது ஜனரஞ்சகமாக்க காதலைக் கோர்த்திருப்பது கொஞ்சம் அலட்சியத் திற்குள்ளாகினாலும் பெண் போராளிகளின் நிலைப்பாட்டில் எழுதியிருப்பது அவரைப்பற்றி பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி கூறியதை பறைசாற்றுகிறது. “ஈழத்தின் இன்றைய படைப்பாளர்களுள் செங்கை ஆழியான் மிகவும் வெற்றிகரமானவர்” என்பதேயாகும்.

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து தனது கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம் நாவலின் முன்னுரையில் எழுதியிருப்பது இந்த நாவலுக்கு எத்தனை பொருத்தப்பாடாய் இருக்கிறது “இந்த மண்ணில் ராஜாக்களுக்கு இதிகாசம் உண்டு குடியான வனுக்கு இதிகாசம் உண்டோ?” இது குடியானவனின் இதிகாசம். உடைந்து துண்டு துண்டாகச் சிதறிக்கிடந்த நிஜமான வாழ்வின் சில்லுகளை சேகரித்த இந்த இதிகாசமும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஆம்.

ஆழியானின் இதிகாசமிது காலங்கடந்தும் யாழ்ப்பாணம் இடப்பெயர்வினதும், யாழ்ப்பாணத்தாரினதும் கிழிசல்களைக் காட்டி நிற்கிறது.

எஸ்.ஏ.உதயனின் UP83 (உத்தரப்பிரதேசம்) என்ற நாவல் ஈழ விடுதலைப் போரில் இந்தியாவின் பாசாங்கான பங்களிப்பிற்கு ஒரு பெரும் ஆதாரம்

■ கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்

தனது சகபோராளி தோழர் சுந்தர் என்கின்ற கி.பி.அரவிந்தன் (ஈழத்தின் முதல் ஆயுதப் போராளி தியாகி சிவகுமாரனோடு களத்தில் நின்றவர்) என்பவரின் மறைவுச் செய்தியில் நிலைகுலைந்த நூலாசிரியர் தன்னோடு பயிற்சிபெற்ற சக போராளிகளை நினைவில் நிறுத்தும்வகையிலும் அவர்களுக்கு மதிப்பளிக்கும் வகையிலும் தனது 7 ஆவது நூலாக UP83(உத்தரப் பிரதேசம்) என்ற நூலை 2015இல் வெளியிட்டுள்ளார். ஏறக்குறைய தனது 24ஆவது வயதில் ஈரோஸ் அமைப்பில் இணைந்து 83ஆம் ஆண்டு உத்தரப் பிரதேச மலையடிவார ஆயுதப் பயிற்சிமூலம் பெற்ற தனது அனுபவத்தைக் கூறும் நாவலாக இது அமைந்துள்ளது. இருந்தபோதிலும் இது விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் சில குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களை தன்னகத்தே உள்ளடக்கியுள்ளது. இலங்கைத் தமிழர்களின் வாழ்வில் ஈழ விடுதலைப் போர் என்பது வேறு பல தளங்களில் இருந்து இயக்கப்பட்டவை என்பதைப் புலப்படுத்தும் ஒரு

நாவலாகவும், இந்திய இலங்கை உறவினையும் அதில் தமிழர் போராட்டத்தின் அன்றும் இன்று மான நிலைப்பாடுகளையும், இன்றுமட்டிலும் தமிழ் மக்கள் விழிப்புப்பெறாதிருக்கும் இந்தியாவின் தலையீடுகளையும் வெளிப்படுத்தும் ஒரு படைப்பாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

இது ஒரு அரசியல் நாவல் என்பதற்கு மேலும் ஆதாரமாக இருப்பது பல பக்கங்களைக் கொண்ட அரசியல் ஆய்வுக்கட்டுரைகளைப் போல் நீளம் நூலாசிரியரின் என்னுரையும், வாசகி பெரியார்தாசன் எழுதிய நயப்புரையும், ஆதவன் தீட்சண்யா அவர்களின் அணிந்துரையும், நாவலின் இடையில் ஆங்காங்கே இடம்பெறும் மூத்த உறுப்பினர்களின் அறிவுரைகளும் எனக் கூறலாம்.

நாவலுக்குள் நுளையுமுன் இந்தியா, இலங்கை உறவு தொடர்பான சில விடயங்களை நினைவுட்டிச் செல்வது இந்நாவலின் கதைக் களத்தில் புரிதலோடு நகர அல்லது சரி பிழைகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியுமென்று எண்ணு

கின்றேன். இலங்கை உள்நாட்டுப் போரில் இந்தியாவின் தலையீடு தவிர்க்க முடியாததாக மாற சில காரணங்கள் இந்தியத்தரப்பில் இருந்தது. இலங்கையின் உள்நாட்டு யுத்தம் இந்தியாவின் ஒருமைப்பாடு, தேசிய நலன் மற்றும் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டை உடைக்கும் காரணியாக உருவெடுத்திருந்தது. அத்தோடு இலங்கையின் போர்ச்சூழலைப் பயன்படுத்தி புற நாடுகள் இலங்கையில் கால் பதித்தால் அது இந்தியாவிற்கு அச்சுறுத்தலாக அமையலாம், தனித் தமிழீழக் கோரிக்கை இந்தியாவின் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டை சீண்டலாம். இதனாலேயே இந்தியா தொடர்ந்தும் தலையிட்டு வருகின்றது. 1983 முதல் 1987 வரை இந்தியாவின் புலனாய்வு அமைப்பான RAW இனூடாக ஈரோஸ் (EROS) தமிழீழ விடுதலைப்

புலிகள் (LTTE) உட்பட இலங்கையின் ஆறு போராளிக் குழுக்களுக்கு உணவு, ஆயுதம் மற்றும் ஆயுதப் பயிற்சிகளை வழங்கி வந்துள்ளது. அதிற் கூட ஒவ்வொரு அமைப்பையும் தனித்தனியாக பிரித்துக் கையாண்டுள்ள அரசியல்த் தந்திரம் இந்தியாவின் பெரும்பாலான தலைவர்களுக்குள் இருந்திருப்பது தெளிவான உண்மை.

தேசப்பற்றை மனதிருத்தி விடுதலைக் கனவோடு தாம் தேர்ந்தெடுத்த பாதைகளை விட்டு விலகி புலம்பெயர்ந்து எந்த மண்ணுக்காக தமது இளமைக் காலத்தை அர்ப்பணித்தார்களோ அந்த மண்ணைவிட்டு தொலைதூரம் சென்று வாழும் முன்னைநாள் போராளிகளின் மரணங்கள் வெறும் செய்திகளாக வருவதில் உடன்பாடற்ற நிலையில் 32 ஆண்டுகளின் பின் நினைவுகளால் நிறைந்திருக்கும் நாவலாக இதனை அடையாளப்படுத்தி யிருக்கிறார். ஏனைய போர்க்கால நாவல்கள் போல் இல்லாது ஒரு பயிற்சிப் பாசறையின் அனுபவப் பகிர்வாக அமைவதால் அவலங்கள், இழப்புக்கள், அழகைகளைப் பேசாது மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அனுபவங்களோடு நின்று விடுகின்ற நாவலாக அமைந்துள்ளது. ஏன் இந்தியா ஈழப் போராளிகளுக்கு ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கொடுக்கவேண்டும், ஒப்பரசன் பூமாலையும் இந்திய இராணுவத்தின்வருகையும், ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் சகோதர யுத்தத்தில் இந்தியாவின் பங்கு, இந்துமா கடலின் கேந்திர முக்கியத்துவமான திருகோணமலையும் அதை கையகப்படுத்த முனைந்த வல்லாதிக்க நாடுகளின் போக்கும், அமெரிக்காவில் 2001 இடம்பெற்ற இரட்டைக் கோபுரத் தாக்குதலும் அதன் பின்னர் உருவான பயங்கரவாதத்திற்கெதிரான போர் முனைப்பையும் இந்தியா எப்படிப் பயன்படுத்தி புலிகளை முற்றாக அழிக்க நினைத்தது போன்ற ஈழப் போராட்ட வரலாற்றை மிகச் சுருக்கமாக தனது என்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்த நாவல் இலங்கையில் பெரும் இனக்கலவரமான யூலைக் கலவரம் நடாத்தப்பட்ட 1983 ஆம் ஆண்டில் ஈழ விடுதலை என்ற ஒரே கொள்கையோடு பல்வேறு பாதைகளில் பயணித்த இளைஞர்கள் பெற்றுக் கொண்ட ஆயுதப் பயிற்சி களில் இந்தியத் தலைமைகளும் பயிற்றுவிப்பாளர்களும் எவ்வாறான உறவுமுறை களையும் வக்கிரங்களையும் தமிழ்க் குழுக்கள்மீது பயன்படுத்தி யுள்ளனர் என்பதை தனது சொந்த அனுபவங்களின் பகிர்வாகத் தந்துள்ளார் ஈரோஸ் அமைப்பின் முன்னைநாள் போராளி எஸ்.ஏ.உதயன். நாவலின்

ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதிவரை உத்தரப் பிரதேசத்தில் நடைபெற்ற ஆயுதப் பயிற்சியின் அனுபவங்களையும், விட்டு விலகிவந்த மன்னார் மண்ணையும், அண்ணா நகரில் தங்கவைக்கப்பட்டிருந்த வீட்டைச் சுற்றியுமே நாவலின் அத்தியாயங்கள் நகர்கின்றன.

தோழர்களை நினைவு படுத்தும் ஆவணமாக இந்நாவலை உருவாக்குவது அவர்களுக்கு தான் வழங்கும் உயரிய மதிப்பாக உதயன் இந்த எழுத்துப் பணியைக் கருதுகின்றார் என்பதை உறுதிப்படுத்த தனது பயிற்சி அணியின் 66 உறுப்பினர்களில் பலரது பெயர்கள் இந் நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

தோழர் தேவகுமார் என்ற மூத்த உறுப்பினர் நாவல் முழுவதும் பல முக்கியமான அரசியல் மற்றும் தெற்காசியப் பூகோழக் கட்டமைப்புக்களை பக்குவமாக ஆராய்ந்து கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் நபராக வலம் வருகின்றார்.

இந்தியா தமிழர்களை மீட்கும் போரில் பேராதரவாக இருக்கும் ஒரு அண்டை நாடென்ற உதயன் அவர்களின் ஆழ்மனதில் பதிந்திருந்த எண்ணக்கருவை ஆட்டம் காணவைத்து பகுத்தறிவோடு சிந்திக்க வைத்தவர் என்ற மதிப்போடு புலிகளிடமிருந்து தமது உறுப்பினர்களை பாதுகாக்கும் அளவிற்கு அவர்களின் தலைமையுடன் நல்ல உறவைப் பேணியவர் என்ற இன்னொரு பெருமதிப்பும் இருந்தது.

இறுதி யுத்தத்தில் அவரை முள்ளிவாய்க் காலில் ஒரு பேருந்தில் ஏற்றப்பட்டதாகவும் பின்பு அவரைப் பற்றிய தகவல்கள் இல்லாததால் அவரும் இறந்திருக்கலாம் என்று இரங்கியுமுள்ளார். “இந்தியா பாகிஸ்தானின் பலத்தைக் குறைக்க அவர்களைத் துண்டாட எப்படியான குழப்ப விதைகளையெல்லாம் விதைத்தார்கள் என்பது பலருக்கும் தெரியும். அது போலத்தான் இந்தியா இலங்கையையும் என்ன செய்யும் என்று இருந்து பாருங்கோ?” என்று 83இல் தேவகுமார் கூறிய விடயம் நாம் கடைசிவரை அனுபவித்துள்ளோம் என்பதுதான் கவனத்திற்குரியது.

உத்தரப் பிரதேசத்தில் பயிற்சி நடைபெற்ற நாளொன்றில் தம்மை வெளியே வரவேண்டாமென்று அறிவுறுத்திவிட்டு இரகசியமாக ரெலோ அமைப்பிற்கு ஆயுதப் பயிற்சி வழங்கிய கபடத் தனம் இந்தியா ஈழத் தமிழ் அமைப்புக்களை எப்படிப் பிரித் தாண்டிருக்கிறது என்பதற்கு ஒரு பெரும்

சான்று. நாம் தற்செயலாக நடைபெற்றதாக நம்பிய பல அரசியல் மற்றும் போரியல் சார் மாற்றங்கள் முன்கூட்டியே இந்தியாவால் திட்டமிடப்பட்டவை என்பதை அங்கிருந்த இந்தியப் பயிற்சியாளர்களின் மூலமாக இவர்கள் தெரிந்து வைத்திருந்துள்ளனர். தாம் போராட்டப் போவது வெறும் இலங்கை அரசுடன் மட்டுமல்ல சர்வதேச வல்லாதிக்க நாடுகளுடனும் என்ற உண்மையே பல மூத்த போராளிகளை தமது பாதையில் நின்று விலகச் செய்துள்ளது என்பதை இவரின் நாவலின் வாயிலாக உணர முடிகின்றது.

இந்தியாவைக் களமாகக் கொண்ட கதை நகர்வில் தொப்புள்க் கொடிபோல் தான் பிறந்த மண்ணான மன்னாரை இணைப்பது இரண்டு விடயங்கள். ஒன்று தனது காதலி பற்றிய நினைவுகள், இரண்டாவது சிறுவயதில் தனக்கு வழங்கப்பட்ட ஆன்மீகச் சிந்தனையின் ஞாபகங்கள். பயிற்சி முகாமிலிருந்து உணர்வுரீதியாக தன்னை வெளியுலகிற்கு கொண்டு வரும் ஒரு உத்தியாக தனது காதலைப் பற்றியும் காதலி பற்றியும் பல அத்தியாயங்களில் பதிவிட்டுள்ள விடயங்கள் அவரது மனோ பலத்திலும் கொள்கையிலும் ஒரு விதமான தளர்வுத் தன்மையைக் காட்டுவதோடு தான் தேர்வு செய்த போராட்டப் பாதை சரிதானா என்ற வினாவைத் தனக்குள் விதைத்திருப்பதையும் மறைக்காமல் உரைத்துள்ளார். இருப்பினும் சற்று விரகமாக சில இடங்களில் காதலை கற்பனை கலந்து வெளிப்படுத்தியிருப்பது சற்று நெறிபிறழ் வாகவே தோன்றுகின்றது. ஆன்மீகத்திலிருந்த நம்பிக்கையை பொருத்தமான இடங்களில் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதன் வாயிலாக தனது ஆன்மீக நம்பிக்கைகளை ஆழப்படுத்த முயன்றுள்ளார்.

1974 இல் இடம்பெற்ற நான்காவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் நடைபெற்ற சம்பவங்களும், 1983 இல் நடைபெற்ற யூலை இனக் கலவரமும் உதயனை போராடத் தூண்டியது போல பலரையும் தூண்டியதில் ஆச்சரியமில்லை. இருப்பினும் நாவலின் ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதிவரை தான் போராட நினைத்துப் பயிற்சிக்குச் சென்றது சரியான முடிவா? என்ற வினாவோடே நகர்ந்துள்ளார்.

அரசியல் பிரவேசம் என்பது புலிவாலைப் பிடிப்பதைப் போன்றது என்பதை காலம் அவருக்கு உணர்த்தியிருக்கும் என்றே நம்புகின்றேன்.

ஈழப் போராட்ட வரலாற்றில் இந்திரா காந்தி, ராஜீவ் காந்தி ஆகிய

இருவரது சுவடுகளும் தீக்காயம்போல் ஆழப்பதிந்திருக்கும்.

1983இல் இந்தியப் படையை இலங்கைக்கு அனுப்பும் திட்டத்தை இந்திரா காந்தி வைத்திருந்தார் அதனை நடைமுறைப்படுத்தமுன் அவர் இறந்துவிட அவரது புதல்வர் ராஜீவ் காந்தி 1987இல் அதனை நடைமுறைப்படுத்தினார். இந்த நடவடிக்கை தமிழர்களுக்கு மட்டுமன்றி இந்தியாவிற்கும் ஒரு கரும் சரித்திரமாக மாறிவிட்டதை உதயனின் பகிர்வுகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

ஒரு புறம் இந்திய இலங்கைத் தலைமைகளுக்கிடையிலான வெளிப்படையான ஒப்பந்தங்களும் மறு புறம் இரகசியமாக பேணப்பட்ட ஈழத் தமிழ் போராளிகளுக்கான பயிற்சிகளும், ஆதரவுகளும் இந்தியாவின் இரட்டை முகத்தின் விம்பங்கள்.

உதயனின் சக தோழர் வாசன் கூறியதுபோல் “இந்தியா இவ்வாறு நடந்துகொள்வது அவர்களின் தவறல்ல அது நாம் விடும் தவறுகளை அவர்கள் சாதுரியமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்”. ஈழக் கனவை தமிழர்கள் மறக்க வேண்டும் என்பதில் இந்தியா கவனமாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

இந் நூலில் தனது போர்ப் பயிற்சி அனுபவத்தின் இடையில் வரும் காதலி பற்றிய நினைவுகளை வெளிப்படுத்திய முறையில் கவனம் செலுத்தியிருக்கலாம். “சத்திய சோதனை” நூலில் காந்தி அடிகள் குறிப்பிட்ட தன் தந்தைக்கு பணிவிடை செய்யும் நேரத்தில் மனைவி மீதான தனது எண்ணவோட்டம் தவறானதென்று வருந்திய அந்த நெஞ்சுக்கு நேர்மை போன்ற ஒரு ஏற்புடமையை மனதில் ஏற்படுத்த வில்லை.

32 ஆண்டுகளின் பின்பும் அதேஉள்ளுணர்வோடு எழுத முனைந்ததன் விளைவாக இது நிழ்ந்திருக்கலாம். அத்துடன் இந்தியப் பயிற்சியாளர்களின் நடத்தைகளையும் சற்று நாகரீகமாக சொல்லியிருந்தால் இந் நாவலின் அரசியல் மற்றும் போராட்ட உணர்வு வலுவுள்ளதாக நூலில் நிலைத்திருந்திருக்கும்.

இந்த நூலின் ஆச்சரியமாக நான் பார்ப்பது அந்த 4 மாதகால பயிற்சி பற்றிய விடயங்களையும், பெயர்களையும், தமது நாளாந்தச் செயற்பாடுகளையும் 32 ஆண்டுகளாக நினைவில் சேமித்து அதை நாவலாக்கிய முயற்சியே. அரசியலில் நாம் அறியாத சில பக்கங்களை வெளிப்படையாக எழுதிய எஸ். ஏ. உதயனின் UP83 என்ற இந்த நாவல் பாதுகாக்க வேண்டிய ஒரு ஆவணம் என்பதிலும் எனக்கு ஐயமில்லை.

கவித்துவ மொழியில் விருத்தையும் காதுலையும் பேசும் தீபச்செல்வனின் பயங்கரவாத்

■ முரளிதரன்(திருகோணமலை)

“பயங்கரவாதி; தீபச்செல்வனின் நாவல் வாசிக்க கிடைத்தது. அதன் வாசிப்பு அனுபவம் பல்வேறு உணர்வுக்கலவைகளை மனமெங்கும் தூவி சென்றது. உள்ளே உறங்கிக் கிடந்த சில விதைகள் முளை கொள்ளவும் விருட்சமாய் வியாபிக்கவும் உரமும் நீரும் இட்டும் வார்த்தும் சென்றது.

சுதந்திரம் என்பது அனைத்து அடக்கு முறைகளில் இருந்தும் விடுபட்டு கட்டின்றி பறத்த லாகும். அதற்காகவே சாதலைக்கூட வாழ்தலுக்காக ஆகுதியாக்கி, பூவாசம் கமழ்ந்த பூமி எங்கும் கந்தக நெடியை கலந்து ஓய்ந்திருக்கிறது போர். ஓய்ந்தது கந்தகநெடி மட்டுமே உணர்வுகளில் கலந்து நிற்கும் கனவுகள் அல்ல, கட்டறுத்து பறக்கும் அவ்வா ஒன்றை யொன்று துரத்தும் அலைகளாய் ஓயாது ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் இலக்கியமாய் முகிழ்த்தலரந்து செல்கிறது. அவற்றுள் ஒரு பேரலையாக மனக்கரைகளில் மோதியரித்து மனசாட்சியை சீண்டிச் சீண்டி கேள்வி கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது தீபச்செல்வனின் பயங்கரவாதி.

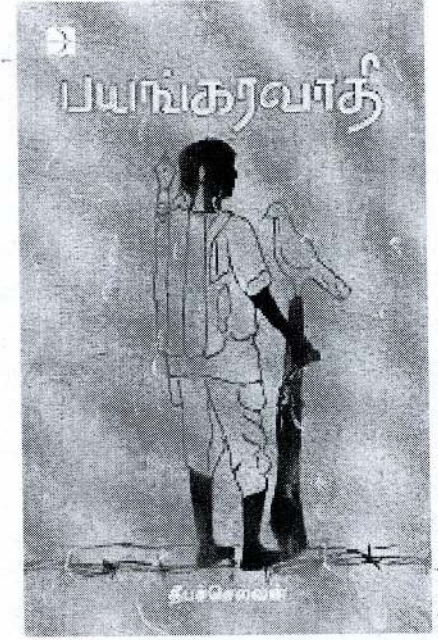
“ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம் புதியதொரு காலகட்டத்திற்கு வந்துவிட்டது என்பது நிச்சயமாக

தெரிகிறது 1960களில் தொடங்கி ஈழத்தில் தமிழிலக் கியத்திற்கு ஒரு தனித்துவத்தை வழங்கி இலக்கிய வளத்தை பெருக்கி விமர்சன நோக்கை வளர்த்த ஒரு காலகட்டம் முடிந்துவிட்டது. இப்பொழுது தோன்றி யுள்ளது ஒரு புதிய காலகட்டம். இக்காலகட்டத்தின் வளர்ச்சி எவ்வாறு அமையும் என்பதை இப்பொழுது வரையறுத்துக் கூறி விட முடியாது இக்காலகட்டத்தை தெளிவிக்கும் இலக்கிய படைப்புகள் வெளிவரும் போது இச்செல்நெறி தெளிவாகும்”

மேற்படி கூற்றானது பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி அவர்களால் எழுதப்பட்ட ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் நூலிற்கான முன்னுரையில் 30.5.1987 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டதாகும். அந் நூலில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் “தெளிவாக வேண்டிய செல்நெறியை” தெளிவாக்கும் நூல்கள் கடந்த 45 வருட காலத்தில் எண்ணற்றவை உருவாகி உள்ளது. அவற்றில் தவிர்க்க முடியாத இடத்தை தீபச்செல்வனின் பயங்கரவாதியும் பதிவு செய்கிறது.

களமும் காலமும்.

2005 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 2009 இறுதி

யுத்த காலப் பகுதி வரைக்குமான காலத்தையும் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகம் அதைச் சூழ்ந்த பிரதேசங்கள் மற்றும் கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு உள்ளிட்ட வன்னிப் பகுதி திருகோணமலையின் தென்னவன் மரபடி (தென்னமரவாடி), சம்பூர், கிளிவெட்டி பிரதேசங்களை கதைக்களமாகக் கொண்டு பயணிக்கும் இந்நாவல் கதைக்களங்களின் மாறுதலுக்கேற்ற வகையில் சில துணைக்கதைகளில் பயணிக்கும் போது அவ்வக் காலங்களிற்கும் வாசகனை அழைத்துச் சென்று மீண்டும் மையக்கதைக்கு திரும்புகின்றது. அக்கால கட்டத்தில் நடந்த பேசப்பட வேண்டிய, இதுவரை பேசப்படாத பல விடயங்களை பேசிச் செல்கின்றது.

வன்னிப்பெருநிலப்பரப்பில் முழு எடுப்பில் யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் ஊடகங்கள், சர்வதேசம் மற்றும் வடக்குக்கு வெளியே வாழும் அனைத்து மக்களின் முழுக் கவனமும் யுத்தம்

நடைபெற்ற பகுதியில் குவிந்திருந்த காலங்களில் ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த, வெளியுலகோடு தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டிருந்த யாழ்ப்பாணத்திலும், யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக வளாகத்திலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட இராணுவ அடக்குமுறைகள், திட்டமிட்ட படுகொலைகள் பாலியல் வன்கொடுமைகள், மற்றும் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் குரல்களை நசுக்குகின்ற இராணுவத்தின் செயல்பாடுகள் பற்றி இந்நாவல் சிறப்பாக பேசுகின்றது.

பின்கதையொன்றில் சம்பூரை மையப்படுத்தி கதை நிகழ்கின்றது. சம்பூர் எனக்குறிப்பிடுகையில் அக்கால கட்டத்தில் திருகோணமலையின் போரியல் ரீதியாக மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடமாகவும், திருகோணமலை நகரத்திற்கு மேற்கிலே அமைந்துள்ளதுமான மூதூர் கிழக்கு பிரதேசம் எனக் குறிப்பிடப்படும் பிரதேசம் சம்பூர் உட்பட 11 கிராமசேவகர் பிரிவுகளை கொண்ட விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் 2006 ம் ஆண்டுவுரை இருந்த பிரதேசமாகும். 2006 ஆம் ஆண்டு பெருமெடுப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட போரின் போது அப்பகுதி மக்கள் முழுமையாக இடம்பெயர்க்கப்பட்டனர். வெகுஜன ஊடகங்களையோ சர்வதேசத்தின் கவனத்தையோ எவ்வகையிலும் ஈர்க்காத அல்லது திட்டமிட்டே மறைக்கப்பட்ட மனிதப் பேரவலம் இங்கும் நடந்தேறியது.

அப்பகுதி மக்களின் போராட்டகால வாழ்வியலையும் இடம்பெயர்ப்பு தந்த வலிகளையும் துருவன் என்னும் பாத்திரத்தினூடாக ஆசிரியர் பேசினாலும்கூட அவ்விடம்பெயர்ப்பு தொடர்பாகவும் அங்கு நடைபெற்ற மனித அவலங்கள் தொடர்பாக விரிவாகப் பேசக்கூடிய அம்மண்ணிலிருந்தே எழக்கூடிய இலக்கியங்களுக்கான இடைவெளி இன்னும் நிரப்பப்படாமலே உள்ளது.

அவ்வாறே கொக்கிளாய், தென்னவன்மரபடி பகுதிகளில் நிகழ்த்தப்பட்ட மனிதப்படுகொலைகள், கிளாலி நீரேரியில் கடற்படையினரால் நிகழ்த்தப்பட்ட படுகொலைகள் ஆங்காங்கே வடக்கின் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசங்களில் நடந்த படுகொலைகள், சித்திரவதைகள், பாலியல் வன்கொடுமைகள் பற்றியும் நாவல் மேலோட்டமாகவும் ஆழமாகவும் பேசுகிறது.

நாவலின் கட்டமைப்பு.

பயங்கரவாதி மிகவும் நேர்த்தியான முறையில் சம்பவங்களின் தொகுப்பு, காலவரிசை மற்றும் புவியியல் என்பன ஒன்றுக்கொன்று எவ்வித முரணுமின்றி தர்க்க இணைவுடையதாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு சரித்திரப்பிரதிக்குரிய பண்புகளை கொண்ட ஒரு நாவலாகும்.

ஆரம்பத்தில் இருந்து முடிவு வரை மிகவும் இலாவகமாகவும், கட்டிற்றுக்க

மாகவும், சுவாரசியமாகவும் வாசகனை கட்டிப் போடும் வகையில் கதை நகர்த்தப் பட்டுள்ளது. கதையின் ஓட்டத்திற்கேற்ப கதை பல்வேறு தளங்களுக்கு நகர்ந்த போதிலும் நிகழ்வுகளின் தொகுப்பமைவு கிஞ்சித்தும் பிசகாத வகையில் சிறந்த முன் வரைவுடையதாக அமையப் பெற்றுள்ளது. எதார்த்தத்தை மீறாத பாத்திரப்படைப்பும் மிகைப்படுத்தப்படாத. காட்சிகளின் விவரிப்பும் வாசகனை கதையுடன் ஒன்றைச் செய்கின்றது.

நாவலின் கதையானது நடைபெற்ற காலத்தில் நிலவிய சமூகப் பின்புலத்தில் இயங்கிய அரசியல் பொருளாதார பண்பாட்டு விழுமியங்களை வாசகருக்கு விளக்குவதற்கு போதுமான வகையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

நாவலின் மொழிநடை

இந்நாவலின் ஆசிரியர் தீபச்செல்வன் ஒரு அழகான கவித்துவமிக்க மொழி நடையை கையாண்டு இருக்கிறார். அனேகமாக ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்திலும் இயற்கை பற்றி அவர் பேசுகின்ற மொழி ஒரு அழகிய கவிதை போலவே விரிகிறது. அது ஆசிரியரிருள்ளிருக்கும் இயற்கையின்மேல் காதல்கொண்ட ஒரு ரசிக மனதையும் அவரிருள்ளிருக்கும் அழகியல் உணர்வையும் எம்மை உணரச்செய்கிறது.

உதாரணமாக நாவலின் முதலாம் அத்தியாயத்தில் “சாளரத்தைக் கிளித்து நுழைந்த சூரிய ஒளியின் கரம் முகத்தை தட்டி துயில் எழுப்பியது. பணைகளின் முணுமுணுப்பு ஒரு பாடலாய் காதுகளை தழுவினது ஒரு மாற்றுத்திறனாளியின் எழுகையை போல...” என தொடரும் வரிகளில் வாசகனின் மனச் சாளரத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு பயங்கரவாதி பயணப்படத் தொடங்கி விடுகிறான் வாசகனோ இவ் வசிய வரிகளில் சிக்கி விடுபட வழியின்றி செயலூக்கமிக்க வாசிப்புச் செயன்முறைக்கு ஆட்பட்டு தன்னையறியாமலே பிரதியை கரங்களிலிருந்தும் கண்களிலிருந்தும் அகற்ற முடியாத போதைக்கு அடிமையாகிவிடுகிறான்.

பேச்சுவழக்கு மொழிநடையும் ஆசிரியருக்கு குறிப்பிடத்தக்களவுக்கு கைவந்துள்ளது. ஆனாலும் ஒவ்வொரு பிரதேசத்துக்குமான வட்டாரமொழி வழக்கு எவ்வித வித்தியாசங்களும் இன்றி எடுத்தாளப்பட்டுள்ளமை அவதானிக்கப்பட வேண்டியதாய் அமைந்துள்ளது. வடக்கு மாகாணத்தில் பேசுகின்ற அதே மொழி நடையல்ல கிழக்கில் பேசப்படுவது. அவ்வப்பகுதிக்குரிய தனித்துவமான மொழி வழக்கென்பதுவும் அம்மக்களின் வாழ்வியலோடு கலந்திருக்கும் பிரிக்க முடியாத அம்சமுமாகும் அவற்றை அவ்வழகு கெடாமல் கையாள்வதுவும்கூட ஓர் அழகியற் திறனே. குறிப்பாக சம்பூர் பகுதியில் கதை நடைபெறுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் பேசப்படும் மொழிவழக்கானது அப்பகுதி மொழி வழக்கிலிருந்து சற்று

அன்னியமாய்ப் படுகின்றது இதன்பால் ஆசிரியரின் கவனத்தையீர்ப்பது நமது கடைமையுமாகின்றது.

சிங்கள சிப்பாய்கள் தமிழ் பேசும் போது அவர்கள் பயன்படுத்தும் தமிழ்களச் சொற்கள் துல்லியமாய் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதாகவே எண்ணத்தோன்றுகின்றது.

எவ்வாறாயினும் ஓர் அழகிய கவித்துவம் மிக்க மொழிநடை கதைமுழுவதும் எழுத்தாளப் பட்டுள்ளமையானது வாசகனின் வாசிப்பு அனுபவத்தை மேலும் மேலும் மகிழ்வுடையதாகவே ஆக்குகின்றது.

நாவலின் ஆண் பாத்திரங்கள்

நாவலில் மிக முக்கியமாக ஐந்து ஆண் பாத்திரங்கள் கவனத்திற்கு உள்ளாகின்றனர் மாறன், குமணன், சுதர்சன், சந்திம, மற்றும் நிரோஜன். மாறன் கதையின் நாயகன் கதை ஓட்டத்தின் அத்தனை அம்சங்களிலும் ஊடாடினாலும் அவனை குமணனின் பிரதியாகவே பார்க்க முடிகிறது. குமணன் மாறனுக்கு முந்தைய மாணவர் தலைவன். குமணனின் பணிகளை குமணனோடு சேர்ந்து அல்லது அவன் விட்ட இடத்தில் இருந்து தொடர்வது மாறனின் பணியாகிறது. அவ்வகையில் பல்கலைக்கழக சூழலில் மாணவர் கொண்டிருந்த சுதந்திரக் கனவையும் தேச விடுதலைக்கான அவர்களின் பங்களிப்பையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற, அநேகமாக ஒரே குணமுடைய இரு வேறு பாத்திரங்களாகவே நம்மால் பார்க்க முடிகிறது. மாறன் பிறந்ததிலிருந்தே இராணுவத்தாலும் பேரினவாதிகளாலும் பல்வேறு தடைவைகளில் பாதிப்புக்குள்ளாவதுடன் தனது தந்தையை இழந்து தாயைப்பிரிந்து தனக்கு ஆதரவளித்தவர்களையெல்லாம் கொடூர யுத்தத்திற்குப் பலிகொடுத்தபோதிலும் தான் கொண்ட இலட்சியத்திற்காய் அத்தனையையும் தாங்கி முன்னோக்கிப் பயணிக்கும் ஓர் அற்புதமான பாத்திரமாய் வார்க்கப்பட்டுள்ளான்.

சுதர்சன் பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்து தேசவிடுதலைப் போரில் முழுமையாக தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்வதானது தமிழ் தேசியத்தின் மற்றொரு இளைஞர் குழுவை அவர்கள் சுமந்து நடந்த தேசக்கனவையும் அவர்களின் தியாகத்தையும் வெளிப்படுத்தும் பாத்திரமாக சுதர்சன் கதையில் உலவுவதை காண்கிறோம்.

மற்றொரு ஆண்பாத்திரமான துருவன் வடக்குக்கு வெளியே சிழக்கிலே நடைபெற்ற போராட்டத்தையும் சமூக அரசியல் சூழலையும் வெளிக்காட்டுவதையும் நோக்காகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட பாத்திரமாகும்

இவர்களைத்தவிர சிங்கள இராணுவச் சிப்பாயான சந்திம என்னும் கதாபாத்திரம் வெறொரு தளத்தில் தமிழர் மீதான பரிவும் அவர்களின் நியாயங்களைப்

புரிந்துகொள்ளும் பக்குவமும் கொண்ட சிங்களக் குரலாக நடமாட விடப் பட்டுள்ளான். இப்பாத்திரமானது கதையோட்டத்தில் பல தருணங்களில் எம்மை மனம் நெகிழ்ச்செய்யும் மனிதாபிமானமிக்க பாத்திரமாக வடிவமைக்கப்பட்டு உள்ளது. நிஜவாழ்க்கையிலும் கூட இவ்வாறான மனிதர்களை நாம் கண்டும் கேட்டும் வந்திருக்கிறோம்.

சந்திமவின் குடும்பம் மற்றும் தாய் தந்தை பற்றிய விபரிப்பிலும் கூட அவனுடைய தந்தை புத்திகவும் தமிழர்கள் மீதான ஒடுக்குமுறையை தவறெனக் கருது கின்ற ஒரு சாதாரண சிங்கள பொதுமகனாக சித்திரிக்கப்படுவதும் சாதாரண சிங்கள பொது மக்கள் மீதான தமிழர்களின் பார்வையை வெளிப்படுத்த முயல்கின்ற ஆசிரியரின் எத்தனமாகவும் இப்பாத்திரப் படைப்பின் நோக்கத்தை அர்த்தப்படுத்த முடியும்.

கதையோட்டத்தின் முக்கியமான நிகழ்வுகளின் காரண கர்த்தாவாகவும் தமிழ்தேசத்தின் தொன்மைமிகு சாபக்கேட்டின் பிரதிபிம்பமாய் நிரோஜன் எனும் பாத்திரமானது கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாத்திரமானது ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்தபோதிலும் சிங்கள ராணுவத்துடன் சேர்ந்து பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு எதிராக செயல்படுகின்றமையானது சாதாரண வார்த்தைகளில் கூறுவதானால் அற்ப சலுகைகளுக்காக ஒட்டுமொத்த தேசத்தையே காட்டிக் கொடுக்கும் ஒரு மாணவன். இவ்வாறான பாத்திரங்கள் தமிழ் தேசிய போராட்ட வரலாறு முழுவதும் ஆங்காங்கே மாணவனாகவும் போராளியாகவும் அரசியல்வாதி யாகவும் வெவ்வேறு முகமுடிகளுக்குள் ஒளிந்திருப்பதை காணக்கூடியதாயிருக்கிறது.

தமிழ் தேசிய இனத்தை இத்தீவிலிருந்து துடைத்தெறியும் பேரினவாத வேலைத்திட்டத்தின் கோரமுகத்தின் வேட்டைப் பற்களிலொன்றே பந்துல எனப்படும் இராணுவ அதிகாரி. இவ்வாறான கோரப்பற்கள் தமிழ் தேசம் முழுவதிலும் பரந்திருந்து தேசத்தை குதறி எறிந்ததை வரலாறு பாரபட்சமின்றி பதிவுசெய்தே வைத்துள்ளது அவ்வாறான பதிவுகளிலொன்றே பயங்கரவாதியும்.

நாவலின் பெண் பாத்திரங்கள்.

நாவலில் பல்வேறு பெண்பாத்திரங்கள் இருந்தாலும் முக்கியமாக மூன்று பெண் பாத்திரங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகிறார்கள். பாரதி என்னும் கமலினி, மலரினி மாறனின் காதலி, மற்றும் புகழினி இம்மூவருமே ஒட்டுமொத்த தமிழினத்தின் பெண்களைப் பிரதிபலிக்க போதுமானவர்கள். பாரதி எனும் பாத்திரம் அறிமுகமாகும் போது “நெற்றியில் குங்குமப்பொட்டின்மீது நரைத்த கேசங்கள் விழுந்திருந்தன இரட்டையாக பின்னி மேலே இழுத்துக்கூட்டிய வெண்சடைகள், கருத்த ஜீன்ஸ்,

வெள்ளை மேற்சட்டை, இடுப்பில் பட்டி, ஓய்வெடுக்காத முதிர்ந்த போராளியைப் பார்க்க... கொற்றவை போல இருந்த பாரதியை....” என்று ஆசிரியர் அறிமுகப் படுத்துகின்ற வார்த்தைகளிலேயே பாரதியின் விம்பம் வாசகனின் மனதில் விசுவரூப மாய்ப் படிக்கிறது. இப்பாத்திரம் முழுநாவலின் மிகச்சில பக்கங்களிலேயே பேசப்பட்ட போதிலும் முழுநாவலிலும் வியாபித்திருக்கும் உணர்வை ஏற்படுத்துவதில் ஆசிரியனின் வெற்றியை நாம் பிரதிக்குள்ளேயே தரிசிக்கின்றோம்.

இப் போர்விளைந்த பூமியின் வீரப் பெண்ணாகவும் இத்தேசவிடுதலை யாகத்தில் பெண்வர்க்க வகிபாகத்தின் சின்னமாயும், கணவனை இழந்த மனைவியாய், பிள்ளைகளை இழந்த தாயாய் அத்தனையையும் இழந்துவிட்டு தேசவிடுதலையை மட்டுமே தம் வாழ்வாக வரித்துக்கொண்ட எத்தனையோ தாய்மார்களின் பிரதியாக, தம் பிள்ளைகளை நாட்டிற்காய் கொடுத்துவிட்டு நாட்டிற்காய்ப் போன பிள்ளை களை தன்பிள்ளைகளாய் “தோள்மாற்றிக்கொண்ட” ஆயிரமாயிரம் தாய்மார் வாழ்ந்த பூமி இதுவென்பதற்கு பாரதிகளே சாட்சியமாய் உள்ளனர்.

மற்றொரு பெண் பாத்திரமான மாறனின் காதலி சராசரியான ஈழதேசத்து தமிழ்ப்பெண்ணாகவும் போரின் கோரக்கரத்தினால் பாதிக்கப்பட்டு தாய் தந்தையை இழந்த பெண்ணாகவும், வாழ்வின் அத்தனை தருணங்களிலும் தான் நேசிக்கும் தன் காதலனின் அத்தனை செயல்களிலும் பக்கபலமாயும் உந்து சக்தியாகவும் திகழும் தமிழ்ப்பெண்ணாக கதையில் வாழ்கிறாள்.

மற்றொரு பரிதாபத்துக்குரிய பெண்பாத்திரமான புகழினி, போர்க்கரங் களால் கசக்கி வீசப்பட்ட எத்தனையோ தமிழ்ப் பெண்களின் பிம்பமாய் வந்து மறைகிறாள். இம்மூன்று பெண்பாத்திரங்களும் இம்மண்ணின் பெண்களைப் பற்றிய புரிதல்களுக்குப் போதுமானதாகவும் மையக் கதையின் நகர்விற்கு முக்கியமான பாத்திரங்களாகவும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.

துன்பியலும் காதலும்.

கதை முழுவதுமே போரும் படுகொலைகளும் அதனால் விளையும் துன்பியலும் ஆங்காங்கே நிறைந்து கிடக்கையிலே அழகிய காதலும் அரும்பிப் பூத்து மணம்வீசி கதை முழுவதும் அழகு காட்டிக்கொண்டே இருக்கின்றன. தென்னை மரவாடி படுகொலையில் ஆரம்பிக்கின்ற துன்பியல் சம்பவங்கள் கருணை இல்லாத் தாக்குதல், செஞ்சோலை விமானத்தாக்குதல், அறிவுச்சோலை தாக்குதல் என தாக்குதல்களும் இறப்புகளும் கதைமுழுவதும் ஒரு துன்பியல் மனநிலையை உருவாக்கிச்செல்கின்ற அதேவேளையில் அதற்கு சமாதரமாக காதலும் கதை முழுவதும் ஒரு மெல்லிய இழைபோல ஒரு இனிய கானம் போல கதைமுழுவதும்

பயணிப்பது அம்மண்ணின் வீரத்தை போலவே காதலும் அசையாத உறுதியும் அழகும் வசீகரமும் மிக்கதாய் திகழ்வதைச் சுட்டிநிற்கின்றது. அவற்றில் மாறன் தமிழினியின் காதல், குமணன் திருமகளின் காதல், செந்தாமரம் இளவரசியின் காதல் எனும் இம்மூன்று காதலும் தமிழர் காதலின் மூன்று வெவ்வேறு பரிமாணங்களை சுட்டுவதாக உள்ளது மாறன் மலரினி காதல் மென்மையும் அழகும் கொண்ட வசீகரக்காதல். குமணன் திருமகளின் காதலோ தியாகமும் அர்ப்பணமும் மிக்க அபூர்வக்காதல், செந்தாமரம் இளவரசி காதல் வீரமும் உறுதியும் மிக்க வீரக்காதல். இவ்வாறு தமிழ்மண்ணின் காதலின் பரிமாணங்களை நாவல் அழகாய்ப்பேசி வாசகனைக் களிப்பில் குளிக்கச்செய்கிறது.

நாவலின் பாத்திரங்களின் உளவியல்.

நாவலானது பெருமளவில் புறவயமான நிகழ்வுகளின் தொகுப்பாகவே நகர்ந்து செல்வதால் பாத்திரங்களின் உளவியல் சார் பண்புகளை ஆழமாக பேசுவதற்கான வாய்ப்புகள் சற்று குறைவாகவே காணப்படுகிறது. ஆயினும் கதையின் நாயகனான மாறன் தனது பிறப்பு முதற்கொண்டு தனது பெற்றோரையும் சொந்தங் களையும் அன்புக்குரியவர்களையெல்லாம் போரின் காரணமாக இழந்து வந்திருக் கின்ற நிலையில் அவனின் உளவியலின் வடுக்களினால் ஏற்படக்கூடிய உளவெழுச்சி யானது பரிசோதனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. அநேகமான சந்தர்ப்பங்களில் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்தின் எல்லா மனிதர்களையும் போல் இழப்புகளை ஜீரணித்துக்கொண்டு அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்வதையும் தனது லட்சியத்தின் மீது (மாமாவின் விருப்பப்படி நாம் படிப்பதுதான் நமது கடமை) பற்றுறுதி கொண்டு விடாப்பிடியாக பயணிக்கின்ற ஒரு நிலையை நாம் மாறனிடம் பார்க்கக்கூடியதாக உள்ளது. ஆயினும் ஒரு கட்டத்தில் மாறன் உடைந்து அழுவதை மாறனின் மனவெழுச்சியின் உச்சமாகவும் உள்ளே அழுத்தி வைத்திருந்த உணர்வுகளின் பெருவெடிப்பாக வெளிப்படுவதாகக் கொள்ளமுடியும். மாறனின் மனக்காயத்திற்கான மருந்தாக மலரினியும் அவளுடனான காதலும் அமைகின்றது.

இந்நாவலில் நடமாடும் அத்தனை பாத்திரங்களும் ஒரு போராடும் இனத்து மாந்தர்களுக்குரிய பொதுவான உளவெழுச்சி நிலைகளுக்கூடாக சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளதையே காண முடிகிறது. ஆயினும் உள்பிறழ்வு கொண்ட ஒரு பாத்திரமாக நிரோஜன் கதையில் ஊடாடுவதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். நிரோஜனின் இந்நகரத்தைக்கான காரணங்களை இந்நாவலில் தேடுகின்ற வேளையில் இரண்டு விடயங்களை காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது மாணவ தலைவன் தெரிவிற்கான போட்டியில் குமணனிடம் தோற்றமை மற்றும் திருமகளின் மேலான காதல்

கைகூடாமற்போனமை போன்ற காரணங்களினால் மனதில் ஏற்பட்ட வன்மும் பாதிப்பும் ஒருவன் ஒரு சமூகத்தை காட்டிக் கொடுப்பதற்கும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுையே கொலை செய்வதற்கும் காரணமாக அமைய முடியுமா என்கின்ற வினா எழுகிறது. அதைத் தாண்டி நிரோஜனின் இம்மனப்பிறழ்வுக்கு பெரியளவிலான எக்காரணங்களையும் நாவலினுள்ளே தேடிக்காணமுடியவில்லை.

அடுத்ததாக கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருப்பது சந்திமவின் உளவியல் தளமாகும் சந்திம ஒரு சிங்கள இராணுவ சிப்பாயாக இருந்தபோதிலும் மனிதாபிமானத்துடன் நடப்பதும், தமிழரின் விடுதலைக்கான போரின் நியாயங்களை புரிந்து கொள்வதும் அவன் வளர்ந்து வாழ்ந்த சூழலின் செல்வாக்காயிருக்கலாம் என்கின்ற முடிவுக்கு வர முடிகின்றது. அவனது குழந்தை பருவத்திலேயே அவனது தந்தை தெற்கிலே நடந்த இனக்கலவரத்தின்போது பாதிக்கப்பட்ட தமிழருக்கு உதவியதற்காகவே தம் அயலவர்களால் கொல்லப்படுவதும் தொடர்ச்சியாக அவனின் தாய் அவனுக்கு செய்கின்ற போதனைகளும் அவனில் இவ்வாறான ஒரு உள்ப்பாங்கை ஏற்படுத்தி இருக்க முடியும்.

நாவலில் உள்ள பெண்பாத்திரங்கள் உளவியல் சார்ந்து பொதுவான பண்புகளே சித்தரிக்கப்பட்டு இருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இழப்புகளைச் சந்திக்கும் மனமுதிர்ச்சி, வீரத்தையும் தியாகத்தையும் வாழ்வின் ஒரு பாகமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பான்மை, காதலில் உறுதி, தாய்மை உள்ளம் போன்ற பொதுவான உளவியல்புகள் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

நாவலுக்குள் சமூக மறுமலர்ச்சி:

பிற்போக்குத்தனமான சாதிய சிந்தனைகள் நிறைந்திருந்த சமூகத்தில் போராட்ட காலமானது ஒரு மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தமையையும் அப்பிற் போக்குத்தனத்தை அப்போதிருந்த சமூக அரசியல் சூழமைவுகள் மாற்றத்திற்குள்ளாக்கியிருந்தமையும் கதையோட்டத்தில் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கும் உருத்திர சர்மா, தாமரை மற்றும் பொன்னியின் பாத்திரங்களினூடாக ஆசிரியர் விளக்க முற்படுவதைக்காணலாம். பொன்னியைப்பார்த்து “கிட்ட நிண்டால் மீன் நாத்தம்” எனக்கூறும் உருத்திர சர்மா “என்றை மருமகளைப் பார்க்க அம்மன் மாதிரி இருக்கிறான்” என்று சொல்லத்தக்க அள்விற்கு மனமாற்றம் எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பதற்கான விளக்கங்கள் கதைக்குள் இல்லாவிட்டாலும் ஒரு தேர்ந்த வாசகனால் விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஒரு நல்விளைவுதான் இம்மாற்றம் என்பதை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். ஆயினும் அந்நல்விளைவு எத்தனை தற்காலிகமானதென்பதை தற்போது மீண்டும் முனைப்புப் பெற்றுவரும் சாதிய சிந்தனைகள் எமக்கு உணர்த்தி

நிற்கின்றன.

அடுத்து பாரதியேனும் பாத்திரத்தை அறிமுகப்படுத்துகின்ற ஆசிரியர் “நெற்றியில் குங்குமப்பொட்டின் மீது நரைத்த கேசங்கள் விழுந்திருந்தன..” என்கின்ற வார்த்தைகளினூடாக மற்றுமொரு முற்போக்குக் கருத்தை நாசூக்காக விதைப்பதை காண்கிறோம். அதாவது கணவனை இழந்த பெண்களை தமிழ் சமூகத்தின் பிற்போக்குத்தனமான எண்ணக்கருக்கள் குங்குப் பொட்டிடுவதை ஏற்பதில்லை. கணவனை இழந்த பாரதி குங்குமப் பொட்டிட்டிருப்பதை கூறும்போதே அவ் உருத்துப்போன சமூகச் சிந்தனைகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் தகர்த்தெறிந்த ஒரு புதிய முற்போக்கான சமூகத்தை உருவாக்குவதில்(அல்லது உருவாக்கப்பட்டிருந்தமையை வெளிப்படுத்துவதில்) ஒரு படைப்பாளனுக்குரிய கடைமையையும் அவாவையும் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துவதை நாமிற்கு காண்கின்றோம்.

நாவல் பேசும் அரசியல்.

கிளிநொச்சியிலிருந்து பல்கலைக்கழக கல்வி கற்பதற்காக யாழ்ப்பாணம் வரும் மாறன் கதையின் நாயகன் எதிர்கொள்ளும் ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தினரின் கட்டமைக்கப்பட்ட இனவொடுக்கல் செயல்பாடுகளையும் அதனைப் பல்கலைக்கழக சமூகம் எதிர்கொண்ட பாங்கினையும் நாவலானது விவரித்துச்செல்கின்றது. வன்னி பெருநிலப்பரப்பில் நடந்த யுத்தமானது, யுத்தகளத்திற்கு வெளியே வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியலை எவ்வாறு பாதித்தது என்பதையும் அம்மக்களின் அறம்சார் எழுச்சி யானது எவ்வாறு திட்டமிட்ட முறையில் அடக்கியொடுக்கப்பட்டது என்பதையும் இத்தேசத்தின் மக்களாக போராட்டம் சார்ந்த அவர்களின் மனநிலையையும் அவர்கள் உள்ளத்திலும் கண்களிலும் சுமந்த கனவின் கனம் பற்றியும் நாவல் நயம்படப் பேசுகிறது.

நாவலின் முதல் அத்தியாயத்தில் ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு என்கின்ற நூலின் “ஈழம்” என்கின்ற சொல் பொருள் கொள்ளப்படும் விதமும் அதனூடாக இனவாத சிந்தனைக்கோலமும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளமையானது பேராசியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பியின் “..1970 களில் இலக்கிய வட்டங்களில் “ஈழம்” என்பது இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் சகலரினதும் பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தைப் புலப்படுத்துவதாய், தமிழகத்துடன் இணைத்துப் பார்க்கப்பட முடியாத அதன் தனித்துவங்களை வற்புறுத்துவதால் இலங்கை முழுவதையும் ஒரு “தேச” அலகாக காணும் ஒரு கருதுகோளாக அமைந்திருந்தது. ஆனால் இன்றோ அதன் தமிழ் பயன்பாட்டிலும் சர்வதேச குறிப்பீட்டிலும் “ஈழம்” என்பது இலங்கை தமிழ் மக்களின் ஒடுக்கற்பாடு காரணமாக கிளம்பிய ஓர் அரசியல் போராட்டத்தின் குறியீடாக அமைந்துள்ளது...”

(ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், பக்கம் 15,1980) என்கின்ற கூற்றிற்கான நடைமுறை உதாரணத்தையும் ஈழத்தமிழர் ஒவ்வொருவரும் தங்களின் பெயரிலும், தங்களின் மத பண்பாட்டு சின்னங்களை அணிந்து கொள்வதிலும் தமது மொழியைப் பேசுவதிலும் எதிர்கொண்ட அடக்குமுறைகளையும் அவமானங்களையும் சுட்டுவதாக அமைகிறது.

வடக்குக்கிழக்கிற்கு வெளியே மலையகத்திலும் தெற்கிலும் வாழுகின்ற மக்கள் தமது பண்பாட்டு அடையாளங்களை வெளிப்படுத்துவதில் (அல்லது அவற்றை மறைப்பதில்) எதிர்கொண்ட சங்கடங்களையும் மனக்குமுறல்களையும் மீண்டும் ஒரு முறை மீட்டி அசைபோடுவதற்கான தருணங்களை விட்டு செல்கின்றது

1980களில் ஈழம் என்கின்ற ஒருமைப்பட்ட சொல்லாடலில் இலங்கை தீவில் வாழ்கின்ற அத்தனை தமிழ் மக்களையும் குறித்தாலும் கால ஓட்டத்தில் தமிழ்த்தேசிய போராட்டத்தின் பரிமாணங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களினாலும் பல்வேறு சமூக பொருளாதார அரசியல் காரணிகளினாலும் “ஈழம்” என்ற சொல்லானது மேலும் பன்மைத்துவமான தேசிய இனங்களை தன்னகத்தில் கொண்டிருப்பதை தேசத்தில் குரல் அன்றல் பாலசிங்கம் அவர்கள் தனது போரும் அமைதியும் (War and peace -page 16) என்கின்ற நூலில் “வரலாற்று ஓட்டத்திலே இலங்கைத்தீவு வேறு பல்லின பண்பாட்டு வடிவங்களையும் உருவாக்கிக் கொண்டது. இத்தீவில் வேறு இனக் குழுமங்களும் வாழ்கின்றன அவற்றுள் முஸ்லிம்களும் மலையகத் தமிழரும் தமக்கென தனியான பண்பாட்டு வாழ்வுடையவர்களாக விளங்குகின்றனர்..” என்கின்ற வார்த்தையிலிருந்துதான் இவ்விரு தேசிய இனங்கள் மீதான உறவை தமிழ்மக்கள் பன்மைத்துவ சிந்தனைகொண்டதாகவும் மிகுந்த கவனத்துடனும் கட்டமைக்கவேண்டிய நிலையிலுள்ளனர்.

இப்பன்மைத்துவ சிந்தனையின் மீதான ஆசிரியரின் செயலாற்றுகையாக அன்வருடனான மாறனின் உரையாடலை கொள்ளமுடியுமா என்பதை சரியாகக் குறிப்பிட முடியவில்லை

“..அவங்க ஜப்னாவை விட்டுப் போனதும் எங்களோட இடம் பாழடைஞ்சிற்று.. இருளின் பக்கங்களில் அன்வரின் வாக்குமூலங்கள் சேகரமாக்கியது. மாறனின் மனதில் ஒரு பெரிய வெளிச்சம்...”

இங்கு அன்வரின் மனநிலையைத்தான் ஒட்டுமொத்த முஸ்லிம் தேசியத்தின் மனநிலையாக தீபச்செல்வன் பொதுமைப்படுத்த முயற்சிக்கிறாரா அல்லது முஸ்லிம் தேசத்தின் மீதும் அதன் மீதான வலிந்த இடம்பெயர்ப்புக்கான தமிழ் தேசியத்தின் மனசாட்சியை தட்டி எழுப்பி அந்நிகழ்வுக்கான பிராயச்சித்தங்களை இதனூடாக தெரிவிக்க (செய்ய) விரும்புகிறாரா என்பது தெளிவில்லை அவ்வாறு பொதுமைப்

படுத்த முயற்சிக்கின்றாராயின் நாவலின் ஆசிரியர் இவ்விடயம் தொடர்பான தனது பார்வையை மத்தியிலிருந்து மற்றமைகளை நோக்கி குவிக்க வேண்டிய தேவை இருப்பதை சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

நாவலில் ஒரு சிங்கள பொது மகனின் மனவோட்டத்தை அல்லது தமிழ் மக்கள் மீதான சாதாரண சிங்கள பொது மகன் ஒருவனின் எண்ணவோட்டத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கான பாத்திரமாக கட்டி எழுப்பப்பட்டுள்ள சந்திம எனும் பாத்திரத்தை சாதாரண சிங்கள உழைக்கும் வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியாகவும், அதன் மூலம் சிங்கள பெருந்தேசிய வாதத்தின் தமிழ்மக்கள் மீதான அடக்குமுறை செயற்பாடுகளில் இருந்து சாதாரண சிங்கள பொது மகனை விடுவிக்கும் செயற்பாடாக சந்திம பாத்திரம் உலவ விடப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இதுவும் கூட பொதுமைப்படுத்தப்பட முடியாத ஒரு கற்பனையாகவே கொள்ளப்பட வேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் இறுதி யுத்த காலத்தின் போது கொத்துக்கொத்தாக மனிதர்கள் கொல்லப்பட்ட வேளையிலும் சிறுவர்களும் குழந்தைகளும் பொருளாதார தடையின் காரணமாக பாலும் மருந்தும் இல்லாமலே மடிந்த போதும், ஒட்டுமொத்த மனிதாபிமான சேவைகள் மறுக்கப்பட்ட நிலையிலும்கூட எந்த ஒரு சிங்கள பொது மகனின் மனசாட்சியின் குரல் ஒலித்த சத்தத்தை நம்மால் கேட்க முடியாமல் போனது துரதில்லாமானதே.

மிக அண்மைக் காலங்களில் நாட்டில் ஏற்பட்ட பொருளாதார சிக்கலின் காரணமாக ஏற்பட்ட சாதாரண எரிபொருள் தட்டுப்பாட்டிற்கே அரசுலைய (பல்லினங்களையும் சேர்த்து நடத்திய போராட்டத்தின் பெயரே தனிச்சிங்களப் பெயர்) என்கிற பெயரில் ஓங்கி ஒலித்த குரல்களையும் போராட்டங்களையும் அப்போது பிறந்த நல்லெண்ண ஞானோதயங்களையும் கடந்து வந்த அனுபவம் மறந்து விடுவதற்கானதல்ல.

எது எவ்வாறாயினும் சந்திம போன்ற ஒரு சில நல்லுள்ளங்கள் ஆங்காங்கே இருப்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. அவையும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் வெறும் உதிரிகளாகவே உள்ளன. அவை ஒருமித்து ஒரு குரலாக ஒலிப்பதற்கான சாத்தியப்பாடுகளையும் உரையாடல்களையும் உருவாக்குவதற்கான ஏது நிலையினை தோற்றுவிக்க பயங்கரவாதியின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு வரும்பட்சத்தில் அது பயனுடையதாய் அமையலாம்.

முற்றாக தமிழரின் வலிமந்த வாழ்வினை, விடுதலைக்கான அவர்களின் தியாகங்களை, அவர்களின் வீரத்தை, காதலை அழகாய் பதிவு செய்திருக்கும் இந்நாவல் ஈழத் தமிழர் ஒவ்வொருவராலும் வாசிக்கப்பட வேண்டியதாகும். தீபச்செல்வனின் எழுத்துப்பணி தொடரவாழ்த்துக்கள்

உணர்வெழுச்சிக் காலமொன்றை நீனைவில் மீட்டுதல்

■ தாட்சாயணி

வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கான உரிமை இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் அனைத்து உயிர்களுக்கும் சொந்தமானது. வலியன வாழும். எளியன வீழும். என்ற தத்துவத்திற்கேற்ப எதிர்ப்புகளை மீறித் தம்மைத் தகவமைத்துக் கொள்ளும் உயிரினங்களுக்கென இவ்வெகம் காத்திருக்கிறது. அத்தகு நிலையில் ஆற்றிவு படைத்த மானிடம், தன்னை ஒடுக்கும் சக்திகளை எதிர்த்துக் கிளம்புவதில் அதிசயம் இல்லை. ஈழத் தமிழினம் அவ்வாறு கிளர்ந்தெழ வேண்டி ஏற்பட்ட, சந்தர்ப்பங்கள் அதீதம். அத்தகைய நிலையை ஏற்படுத்திய காரணிகளையும், போராட்டத்தின் பங்களிப்பாளராக சிறிய குருத்துகளும் தம்மை அர்ப்பணித்த தருணங்களையும், உயிர்ப்பான கங்குகள் பொங்கிப் பிரவகித்த காலங்களையும் அனுபவபூர்வமான உணர்வலில் நிதர்சனமாக அக்கினிக் குஞ்சுகள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்லதா உதயன்.

கடலோரக் கிராமமொன்றின் உயிர்ப்பும், வனப்பும் அம்மக்களின் வாழ்வாதாரத்தின் மூலமான கடலும் அது கொள்ளும் மூர்க்கமும், அதன் பரிசும் அழகாக இந்நாவலில் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இராணுவ மேலாதிக்கம், கடற்படையின் ஊடுருவல் வரமுன்னர் இளைஞர்கள், சிறுவர்கள் கடலோடு எவ்வளவு கொண்டாட்டமாய்ப் பிணைந்து கிடந்தார்கள். அக்கடலின் குமுறுகையில் உறவுகள் ஒருவருக்கொருவர்

ஆதரவாய் ஒத்த சமூகமாய் வாழ்ந்த இருப்பைத் தெளிவாகக் கோடி காட்டுகிறது பிரதி. படிப்பும், விளையாட்டுமென இருந்த இளைஞர் கூட்டம் இயக்கத்தில் இணைய வேண்டிய நிலைமையும், வித்துடல்கள் அடுத்தடுத்து ஊருக்குள் வந்து இறங்கியமையும் எந்தக் கிராமத்திலும் நடக்காமல் போனதில்லை. எனினும், அக்கிராமத்தில் இளைஞர்கள் ஒருவர் கூட மீதமில்லாமல் போனது கதையின் இயல்புத்தன்மையைச் சற்றே சிதறடிக்கின்றது. கிழவர்கள் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கிறார்கள். அவர்களது வயோதிபச் சுருக்கம் வீழ்ந்த முகத்திலும் இன்னமும் வீரம் ஓட்டியிருக்கிறது என்பது அபத்தமாகப்படுகிறது. வீரம் செறிந்த மைந்தர்கள் மீதான வாஞ்சை அவர்களிடம் கொஞ்சம் கூடக் குறையாது என்றாலும், முப்பது வருடங்கள் கொடுத்த தீராத அழிவு, அவர்களது உதடுகளை இறுக மூடவைத்திருக்கிறது என்பது தானே நிகழ்கால உண்மை. அந்த வயோதிபர்கள் நேரடியாக அவர்களை எதிர்ப்பதென்பது, சற்றே யதார்த்தத்திற்குப் புறம்பான தென்பதையும் எழுத்தாளர் கருத்திற் கொள்வது நல்லது. களநிலவரம், இறுதி யுத்தத்திற்கு முந்திய இயக்க ஆட்சேர்ப்புகள் நிகழ்ந்த காலகட்டமெனில் அவ்வாறான வீரார்ந்த வார்த்தைகள் சொல்லப்பட்டிருப்பது இயல்பு. ஆனால், ஒரு இனம் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட பின் அவ்வாறு எதிர்த்து நிற்ப

தென்பது பலி கொடுக்கப்பட்ட எம் இனத்தின் மீதான தொடர்ச்சியான தாக்குதல்களுக்கே வழிவகுக்கும்.

அக்கினிக் குஞ்சுகளின் தோற்றம் இக்கதையில் படிப்படியாக எடுத்தாழப்படுகிறது. கதை நாயகன் ராசா, அவனது தோழர்கள் ரகு, பெரியதம்பி அவர்கள் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக அந்தக் கடற்கரைக் கிராமத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொரு வரது குடும்பமும் எவ்வளவு அல்லல்களுக்கிடையில் மீண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதிலிருந்து, படித்து நல்ல நிலைக்கு வந்து தன் குடும்பத்தைப் காப்பாற்ற வேண்டும் எனும் ராசாவின் ஆசை, அங்குள்ள இளம்பிள்ளைகள் மீது அவர்கள் கொண்டுள்ள அக்கறை, உயர்தரம் படித்தவுடன் தமக்குக் கீழுள்ள மாணவர்களுக்கு ரியூசன் கொடுத்து அவர்களையும் முன்னேற்றுவதற்காகப்படுகின்ற பாடு, அவர்கள் இயக்கத்தில் இணைகிற செய்தி கேட்டு அவர்களுக்கு

ஏற்படும் துடிப்பு என்பன இயக்கம் இருக்கின்ற காலத்தில் அவ்விளைவுகளிடம் ஏற்பட்ட நேர்மறை விளைவுகளைச் சித்தரிப்பதாக அமைந்துள்ளது. போராட்டம் என்பது, அதிலுள்ள நல்ல கூறுகள் காரணமாக இளம் உள்ளங்களை ஈர்த்து, அவர்களின் வீரத்தை எதிரி முன் அடையாளம் காட்டிய காலம் ஒன்று இருந்தது. ஆனால், இறுதியில் போராட்டத்தின் கங்குகள் நசுக்கப்பட்டு, காட்டிக் கொடுப்புகளாலும், துரோகங்களாலும் (அவ்வாறுதான் நாம் நம் இனத்தின் ஈகோவைச் சமாதானப்படுத்திக் கொள்கிறோம்) அழிந்து போனது. இந்நிலையில் மறுபடி, மறுபடி நாம் எதற்காகத் தோற்றோம் என்பதன் விடையாக வர போகின்ற, போராட்டத்தின் எதிர்மறைக் கூறுகளையும் இனம் காட்டியிருந்தால் இப்படைப்பு ஒரு சமநிலைத் தன்மையுடைய படைப்பாக மலர்ந்திருக்கும் என்பது என் எண்ணம். கதாசிரியர் தன் எண்ணப் போக்கினுக்கேற்ப இப்படியான கதையை இப்படித்தான் முடிக்க வேண்டும் எனக் கொள்ளின் அதற்கு என் அபிப்பிராயங்கள் தடையாக இருக்காது.

தியாகங்கள் மதிக்கப்பட வேண்டியவை. அதிலும் தம் இன்னுயிரைத் துச்சமாக மதித்து மண்ணுக்காகப் போராடியவர்கள் மீதான மரியாதையும், அன்பும் இளைய தலைமுறையிடம் வளர்த்துச் செல்லப்பட வேண்டியவை. ஆனால், அவை மீதான அரசியல்வாதிகளின் பார்வை என்பது வெறுமே சுயநலம் கருதியும் தமது அரசியல் வெற்றிகளுக்கான அடித்தளமாகவும் இருக்கிறது என்பதை யதார்த்த பூர்வமாக மக்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். இனவாதம் மீதான கோபம் இன்னும் நீறு பூத்த நெருப்பாக மக்களிடம் இருக்கவே செய்யும். ஆனால், அதைக் கொளுத்தி அதில் குளிர் காயும் அரசியல்வாதச் சிந்தை ஒன்றே களையப்பட வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். இந்திய அமைதிப்படைக் காலத்தில் ஆரம்பிக்கின்ற இக்கதையில் அக்கிராம மக்கள் அனைவரது போராட்டக் குணங்களும் ஒரு இயக்கம் நோக்கியா வளர்ந்தது? ஏனைய இயக்கம் நாடிய போராட்டத் துளிர்ப்புக்கள் என்ன ஆகின? என்பன போன்ற விடயங்களும் ஆராயப்பட்டிருப்பின் இப்பிரதி பல்பரிமாணத் தன்மை கொண்ட பிரதி ஆகியிருக்கும்.

இயக்கம் சார்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருந்த பலர் அவ்வியக்கத்தின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்களை மனப்பூர்வமாக ஆராய்ந்து தூக்கித்திருக்கின்ற தருணத்தில் (போலித்தனமான சில துக்க உணர்வுகள் இங்கு பேசப்படவில்லை) யுத்தத்திற்கு வெளியிலிருந்து பார்த்து காலத்தின் சட்டகத்தில் எஞ்சியிருந்த ஒரு குறிப்பிட்ட சட்டகத்திற்குள்ளேயே இப்போதும் நின்று கொண்டு அதிலிருந்து வெளியேற முடியாமல் தவிப்பதென்பது நியாயமான திரும்பிப் பார்த்தல் போல எனக்குத் தெரியவில்லை.

போராட்டக் காலம் ஒரு பாடத்தை நமக்குத் தந்ததெனில், அப்போராட்டக் காலத்திலிருந்து நாம் கற்றுக் கொண்டது தான் என்ன?

ராசன் சார்ந்த நண்பர்கள், அவன் உறவுக்குள்ளிருந்த அனைவருமே சந்தர்ப்பங்கள், சூழ்நிலைகளால் இயக்கமாகின்றார்கள். அப்படியாயின் இன்று எஞ்சியிருக்கின்ற புலம் பெயர் உறவுகள் எவ்வாறு உருவானார்கள். அவ்வாறான ஒரு புலம் பெயர் பாத்திரம் கூட அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்ட இக்கதையில் உலவ விடப்படவில்லை. எல்லாப் பாத்திரங்களும், ஒரே விதமான உணர்வுகளுடன், ஒரே விதமான இயக்கத்தின் மேன்மைகளைப் பாராட்டுபவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். அதை மறுப்பதற்கில்லை. ஒவ்வொரு பிள்ளைகளும் இயக்கத்தில் இணைகின்ற போதும், அவர்களை மீட்பதற்குச் சென்று தோற்று மீளும் ஒவ்வொரு பெற்றோரும் இயக்கத்தின் மீது வசைபாடவில்லையா என்ன?

“அறுவான்கள், என்றை பிள்ளையைக் கொண்டு போட்டாங்கள்...” என்ற ஆதங்கம் ஏலாக் கடைசியில் பெற்றவர்களின் வாயிலிருந்து வருவதுண்டு. அவர்களைப் புன்னகையோடு கடக்கும் (அப்பெற்றோரின் அந்தக்கண வலியுணர்வை உணர்ந்த) போராளிகளும் எம் வாழ்வில் இருந்தார்கள். மார்பில் உதைக்கும் மழலையரைத் தூக்கிக் கொஞ்சம் தந்தையரின் மனநிலையை ஒத்தது, தம்மைத் திட்டும் மக்களின் வசைகளே அவற்றை அவர்கள் எதிர் கொண்டு கடந்தார்கள். அவ்வாறான இயல்பு நிலைகள் சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தால் இந்நாவல் ஒரு நிலைப்பட்ட பிரதியாக இருத்தலைத் தவிர்த்துக் கொள்ள இயலும்.

எளிமையான இனிய சொல் வீச்சுகள் இந்த நாவலெங்கும் படர்ந்திருக்கின்றன. கிராமியச் சொற்றொடர்கள், கடலோர வாழ்வியல், உணர்வுப் போராட்டங்கள் என அனாயாசமாகக் கதையை நகர்த்திக் செல்தல் கதாசிரியைக்கு இயல்பாகக் கை கூடியிருக்கிறது. லதா உதயன் ஏற்கனவே ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியையும், நாவலையும் தந்தவர். வீச்சான புதிய நாவல்களை எழுதுவதற்கான கலை அவரது எழுத்துக்களில் கை கூடி வருகிறது. எனினும் புலம் பெயர் சட்டகத்தில் நின்று கொண்டு, தான் இருந்த காலத்தில் இருந்த மனநிலையைப் பொருத்திக் கொண்டு எழுத்தைப் படைப்பதென்பது இன்று தாயகத்தில் தடுப்பு முகாமிலிருந்து மீண்டு வாழ எத்தனிக்கும் அத்தனை பேருக்குமான வாழ்வாதாரங்கள் மீதான கேள்விக் குறியைப் பலமாகத் தந்து போகிறது என்பதை எவ்வாறு மறுக்க முடியும்? காலத்திற்கேற்ப, ஒரு காலக் கனவுகள் சிதைந்த முற்றத்தில் நின்று கொண்டு, கேள்விகளுக்கான பதில்களைக் கூறிக் கொள்ளுதல் மூலமாக எதிர்கால சந்ததிக்கான நலன்களை சிந்திக்கும் படைப்புக்களை நோக்கிய தேடல் தொடர்வதாக லதா உதயனின் எழுத்துப் பயணம் அமைய வேண்டுமென்ற என் எண்ணம் பலிதமாகுமென எண்ணுகிறேன்.

“தியா”வின் எறிகணை வாசிப்பனுபவம்

■ குலசிங்கம் வீசீகரன்

எமது வரலாறு என்பது எமது அடுத்தடுத்த சந்ததிகளிடம் கொண்டு சேர்க்கப்படாமலேயே போய்விடக்கூடுமோ என்ற பயம் எனக்குள்ளது. ஏனெனில் அவ்வாறான சூழலே இங்கு காணப்படுகிறது. நீண்ட நெடும் யுத்தத்தை சந்தித்து, அந்த யுத்தம் எமக்கு வழங்கிய இழப்புக்களையும் துயரையும் சுமந்தபடி வாழ்ந்துவரும் நிலையில் கடந்தகாலம் என்பது கண்முன்னேயே காணாமல் ஆக்கப்படுகிறது. ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட வரலாற்றை அறிந்திருக்கும் அளவுக்கு பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய வரலாற்றை நாம் அறியவில்லை என்பதே உண்மை. கடந்தகாலத்தை நாம் மறக்கவேண்டும் என்று விரும்பு பவர்கள் ஒருபுறம், எமது வரலாறு என்பது தாம் எண்ணியவாறாகவே பதிவுசெய்யப்பட வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு செயற்படுபவர்கள் மறுபுறம். இவற்றுக்கு இடையே எமது கடந்தகாலத்தை உள்ளது உள்ளபடி பதிவுசெய்வதே எமக்குள்ள சவாலாகும்.

“தியா” அவர்களுடைய “எறிகணை” என்கிற நாவல் எமது கடந்த காலத்தின் ஒரு பகுதியை உள்ளது உள்ளபடி பதிவுசெய்துள்ளது என நான் கருதுகிறேன். ஈழப்போராட்டகால மக்கள் வாழ்வியலை எந்தவித அலங்காரங்களோ ஆரம்பிப்புகளோ இன்றி பேசுகிறது. யாழ்ப்பாணம் குப்பினாளில் ஆரம்பிக்கும் நாவல் வடிவியாவரை பயணிக்கிறது. யுத்த காலத்தில் இடம்பெயர்வுகள் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையிலும் எவ்வாறான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது என்பதை இலகூநடையில் கூறிச்செல்வது சிறப்பு.

கணவனை இழந்த பெண் சாதாரண சூழலில் சந்திக்கக்கூடிய இடர்களையும், யுத்தத்தால் சந்திக்கக்கூடிய இடர்களையும் தாண்டி எவ்வாறு தனது குழந்தைகளை வளர்த்தெடுத்தாள் என்பதும், இறுதியில் ஒரு பிள்ளை தானும் அருகில் இல்லாத சூழலில் இறந்துபோவதுமாக முடிசிறகு. நாவலில்

பேசப்படும் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் எமது மக்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறையும், மொழியும் அழகாக பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இன்றைய இளம் சமூகம் நிச்சயமாக இந்த நாவலை வாசிக்கவேண்டும், யுத்தத்தின் அத்தனை கொடூரங்களையும் எமது சமூகம் எவ்வாறு தாண்டிவந்தது என்பதையும் பொருளா தார ரீதியாகவும், உளரீதியாகவும், உயிர் அச்சுறுத்தல்களாலும் இடிந்துபோய் இருந்து விடாமல் முளைத்து எழுந்ததையும் அறியவேண்டும். இன்று வசதிவாய்ப்புக்கள் நிறைந்திருந்தும் பல்வேறு சீர்கேடுகளோடு தத்தளிக்கும் சமூகம் எமது கடந்தகாலத்தை அறிந்தேனும் திருந்தவேண்டும் என்பதே எனது அவா.

புவனா என்னும் மூன்று குழந்தைகளின் தாய் தனது கணவனை எறிகணைக்கு பலி கொடுப்பதும், தொடர்ந்து எறிகணையால் தனக்கு ஏற்பட்ட காயம், இடம்பெயர்வுகள், வறுமை என அனைத்து இடர்களையும் கடந்து தனது மூன்று குழந்தைகளையும் வளர்த்து திருமணம் செய்துவைத்து, யுத்தத்தின் கோர நாண்டவத்தில் அருகில் யாரும் இல்லாமலேயே இறந்து போகிறாள். எறிகணைக்கு கணவனை பலிகொடுத்ததோடு மட்டுமல்லாமல் தனது காலிலும் ஆறாத காயமொன்றை கொள்கிறாள், காயத்துக்கு மருந்திட சென்று வையித்திய சாலையில் இராணுவம் மக்களை சுட்டுக்கொல்வதை கண்டு பாதி உயிராய் வீடுவருகிறாள். தோட்டத்தில் கூட வேலைசெய்த பெண் பற்றைக்குள் வைத்து கற்பழிக்கப்பட்டு கிணற்றுக்குள் வீசப்பட்டதையும், இராணுவம் அவளை தூக்கிச்செல்லும் போது தன்னைக் காப்பாற்றும்படி அவள் எழுப்பிய ஒலம் கேட்டு காப்பாற்றுவார் யாருமில்லாததையும், தனது மகளுக்காக நியாயம் கேட்டுச்சென்ற தாய் வீதியில் வைத்து சுட்டுக் கொல்லப் படுவதையும் கடந்தே வாழ்த்திருக்கிறாள். ஒவ்வொருமுறை தன்மீது இறங்கிய இடிகளையும் தன் குழந்தைகளை எண்ணித் தாங்கி, தன்னைத் தேற்றி முன்னகர்ந்து செல்லும் தளராத தாயாக இருந்திருக்கிறாள்.

மூத்த மகன் செல்வன் தந்தையின் இழப்பையும் தாண்டி கல்வியையும் கைவிடாமல் தாய்க்கு உறுதுணையாக, தங்கைகளுக்கு ஒரு நல்ல அண்ணனாக வாழ்ந்து கடைசிவரையில் தனது குடும்பம் கரைசேர பாடுபட்டிருக்கிறான். தாயும் தமையனும் குடும்பத்துக்காக படும் கஷ்டங்களை உணர்ந்து கல்வியில் சுவனம் செலுத்தும் தங்கைகள்.

நாவல் பேசும் பல பழக்கவழக்கங்களை நாம் இன்று தொலைத்து விட்டோம், பல சொற்களை நாம் இன்று பேசுவதே இல்லை. இது ஒரு நாவல்

தொடர்ச்சி - 32 ஆம் பக்கத்தில்

உயிர்செழுதல்:

அரசரத்தினத்தின் சாம்பல் பறவைகள்

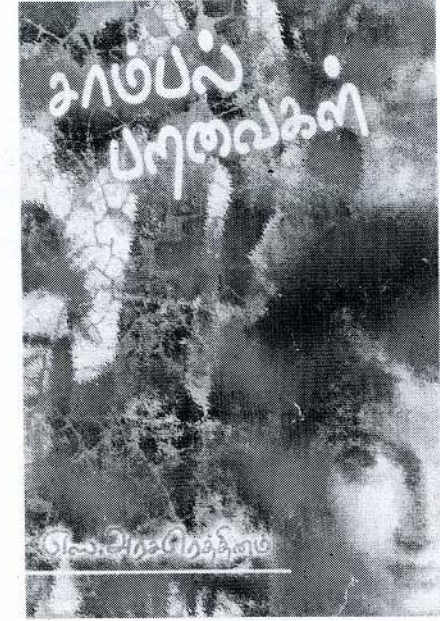
■ தி.செல்வ மனோகரன்

யுத்த மௌனிப்பின் பின் எழுந்த ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியங்கள் இன்றுவரை யுத்த இழையங்களிலிருந்து விடுபடமுடியாதவையாகவே இருந்து வருகின்றன. இவை மனவடு இலக்கியங்கள் எனப்படுகின்றன. யுத்தத்துள் இருந்தவர்களாலும் யுத்தத்தால் சூழப்பட்டவர்களாலும், வெளியே இருந்தவர்களாலும் யுத்தம் பற்றிய எழுத்துக்கள் அவரவர் புரிதலின் வழி எழுதப்பட்டு வருகின்றன. அவை யுத்தத்தை விமர்சிப்பனவாகவும், யுத்தத்தை, யுத்தம் புரிந்தவர்களை தூற்றுவனவாகவும், போற்றுவனவாகவும் எனப் பலவகையினவாக உள்ளன. எஸ். அரசரத்தினத்தின் சாம்பல் பறவைகள் எனும் “எழுத்து” யுத்தத்தை, அதன் நியாயத்தை, யுத்தச் சூழலை, அதன்போது நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளை யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட இரு தரப்புகளை விமர்சனத்தோடும் அனுதாபத்தோடும் அணுகுகிறது.

கிழக்கின் கல்முனைப்பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளரான எஸ். அரசரத்தினம் ஏற்கனவே நான்கு நூல்களை எழுதியிருந்த சூழலில் யுத்தம் நிறைவுற்ற தருணத்தில் ஒரு வருடத்திற்குள் எழுதிய படைப்பாக்கமாக (2010) “சாம்பல்

பறவைகள்” வெளிவந்துள்ளது. யுத்தச் சூழலிலிருந்து புறநிலைப்பட்ட ஒருவரின் படைப்பு இதுவாகும். தமிழ் தேசிய சுயநிர்ணயம், தேசிய சிறுபான்மை இனம் எவ்வாறு ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு உந்தித்தள்ளப்பட்டது என்பவற்றை வரலாற்று உணர்வின் வழி புரிந்து கொண்ட ஒருவரின் படைப்பாக இது அமைந்துள்ளது. இதனை அவர் தன் படைப்பிலும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தமிழ்தலைவர்களின் பிரிவு, பௌத்த சிங்கள தேசியவாதத்தின் அரசியல் அதிகாரம், அது மேற்கொண்டு வருகின்ற பயங்கரவாத ஒடுக்குமுறை, இனவாதச் செயற்பாடுகள் இனக்கலவரங்கள் அதன்வழி தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுதப் போராட்டத்துக்குத் தள்ளப்படும் சூழல், யுத்தம், யுத்த அழிவு, இறுதி யுத்தச் சூழல், அங்கு எழுந்த பல்வேறு பிரச்சினைகள் இங்கு பதிவிடப்படுகின்றன.

“உன்னதமானவர்கள் வீழ்ந்து விட்டனர்
ஆளரவமற்ற இருட் புலத்தில்
அவர்கள் புதைக்கப்பட்டனர்
யாரும் கண்ணீர் சிந்தவில்லை
யாரோ அவர்களைக்

கல்லறைக்கு எடுத்துச் சென்றனர்
அவர்தம் புகழ்வாய்ந்த பெயர் கூறிட
அங்கே சிலுவையோ
சமாதியோ, மண்டபமோ
ஏதுமில்லை...

புல்முளைத்திருக்கிறது அங்கே
தாழ்ந்திருக்கும் புல்லிதழ் ஒன்று
இந்த இரகசியத்தைத் தாங்கியிருக்கிறது
கரை மீறிச் சீறியடிக்கும்
அலைகள் மட்டுமே சாட்சியம்
வல்லமை வாய்ந்த
அவ்வலைகள் கூட
தொலைதூர இல்லத்துக்கு
செய்தியைக் கொண்டு போக முடியாது”

எனக் கூறிய ஆசிரியர் “அதனால் இது

அவர்களுக்காக” எனத் தன்படைப்பைச் சமர்ப்பணம் செய்திருப்பது இப்பனுவலின் நோக்கத்தைத் தாற்பரியத்தைத் தெற்றெனப் புலப்படுத்துகின்றது. அக்காலச் சூழலில் - ஒடுக்கு முறையில் இருந்த காலத்தில் யுத்தத்தையும் போராளிகளையும் தூற்றிட வசைபாடி வாழ்தலே வாழ்வாக ரெண்டாகப் பலர் கருதியிருந்த காலத்தில் இவ்வாக்கத்தை வெளியிட்ட அரசரத்தினத்தின் மனத் திண்மை பாராட்டுக்குரியது.

அதேவேளை இப்படைப்பு “ரொமான்டிக்” வகைமையைச் சேர்ந்ததாகவும் மத்திய தர மக்களின் வாழ்வியல் முடிச்சுக்களை, காதலை, மனப்பாங்கை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. அரச உத்தியோகம், பாடசாலைச் சூழலில் ஆசிரியர்களின் காதல், அதனைப் பாடசாலைச் சமூகம் எதிர்கொள்ளும் விதம் என்பன காட்டப்படுகின்றன.

ஆனந்தன் பவானி காதல், அதன் தாற்பரியம், பிரிவு, காத்திருத்தல், இறுதியில் பவானியின் ஸ்திர முடிவு என்பன முக்கியத்துவமாகின்றன. தந்தையின் (மணியம்) கூற்றுக்குக் கட்டுப்படும் மகனான ஆனந்தனின் தன்னிலை விளக்கங்கள் மத்தியதர ஆண்மகனின் மனவோட்டத்தையும் காதல் என்பது இருவருக்கானது என்பதை உணராத ஆண் அதிகார நிலைப்பட்டதாகவும் அமைந்துள்ளது. இப்படைப்பில் மணியம், சாரதா, உமா, பாடசாலை அதிபர்கள், நிர்மலா ரீச்சர் போன்றோர் முக்கிய பாத்திரங்களாக உலவுகின்றனர்.

இறுதி யுத்த காலத்தில் வவுனியாவில் நிகழ்ந்த அவலங்கள் பகுதியளவிலும் கிளிநொச்சி உருத்திரபுரத்திலிருந்து முகாம்வரையான இடப்பெயர்வின் முக்கிய பகுதிகளும் ஓரளவேனும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. யுத்தத்தின் கொடூரம், கணக்கற்ற மரணங்கள், அவலமே வாழ்வாகிப் போன அவலம், விரக்தி, போராளிகளின் நிலை நிலைப்பாடுகள், எல்லை கடத்தல், முகாம்வாழ்வு என உள்ளத்தை நொருங்கச் செய்யும் காட்சிகளை யதார்த்தமாக ஆசிரியர் முன்வைக்கிறார். மணியத்தின் இந்தியச் சார்பு நிலைப்பாடு “பொடியன் விடமாட்டாங்கள்” என்ற சனங்களின் நம்பிக்கை பொய்த்துப் போகும் தருணங்கள் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.

இது குறு நாவலாக அமைந்திருக்கிறது. வழமையான பாணியில் ஆனால் யுத்த அவலத்தை பதிவு செய்கிறது. வன்னியின் மொழியை ஓரளவு கொண்டமைந்துள்ளது. வேகமான நடை, எளிமையான வசனங்கள்,

கொண்டமைந்துள்ளது. வேகமான கதை வளர்ச்சி மேலோட்டமான உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டதாக நுண்ணுணர்வுகளை ஸ்பரிசிக்கும் தருணங்களை இழந்தாகி விடுகின்றது. ஆயினும் நூல் வெளிவந்த காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிந்திக்கும் போது இந்தக் குறுநாவலுக்கு தனித்துவமான இடமுண்டு.

32 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி

என கூறப்பட்டாலும் உண்மையில் இது ஒரு புனைவு அல்ல என்றே நான் கூறுவேன். யுத்தகாலத்தில் எம்மிடம் இருந்த குடும்பப் பாசம், ஒற்றுமை, மனிதாபிமானம், இருப்பதைக்கொண்டு வாழும் மனப்பாங்கு, எத்துணை இடர் வந்தாலும் கல்வியை கைவிடாத தன்மை என பல நல்ல இயல்புகளை இன்று எமது சமூகம் தொலைத்து நிற்கிறதோ என எண்ணத்தோன்றுகிறது. அதேநேரம் எமது சமூகம் இவைகளை மீள்பெற யுத்தம் வேண்டுமோ என்று எண்ணும்படி உள்ளது நிலைமை.

எறிகணை நாவலைப் வாசித்த போது புவனாவின் குடும்பத்துடன் குப்பிளானில் இருந்து நவ்வி வரைக்கும் நானும் பயணம் செய்து இறுதியில் வவுனியாவில் ஒவ்வொரு தடுப்பு முகாம் வாயிலிலும் புவனாவைத் தேடி ஒய்ந்துபோனேன். எறிகணைகளின் வெடியோசை களும் துப்பாக்கி சன்னங்களின் கூவல்களும் குண்டு வீச்சு விமானங்களின் இரைச்சல்களும் மக்களின் ஓலங்களும் காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. ஒரு நாவலாக ரசித்ததை விட கடந்தகாலத்தை மீட்டுப்பார்த்ததாகவே உணர்ந்தேன். வலிந்து திணிக்கப்படாத பாத்திரங்கள் நாவலை சீரானமுறையில் நகர்த்திச் செல்கின்றன. இந் நாவலின் வாசிப்பனு பவத்தை பதிவுசெய்ய முனைந்தபோது அன்றைய வாழ்க்கைச்சூழலோடு இன்றைய சூழலை ஒப்பிட்டு பார்த்தபடியே என் சிந்தனை சுழல்கிறது. அதை அடியொற்றியே எனது இந்தப் பதிவு அமைந்திருக்கிறது. தான் கண்டு கங்கடந்துவந்த வாழ்க்கையை சிறப்புற பதிவுசெய்திருக்கிறார் தியா எனப்படும் காண்டிபன் இராசையா. நிச்சயமாக இது ஒரு காலத்தின் பதிவாகும், எமது வரலாறு முழுமையாக எழுதப்படும் ஒரு நாளில் இந்த “எறிகணை”யும் அதனுள் இருக்கும்.

ஜீவநதி வெளியீடுகள்

